

„Az Úr Lelke Üzen”

Kerekegyházi Szent István Egyházközség tájékoztatója

2025. XXVII. évfolyam 3. szám

Templombúcsú

Reviczky Gyula: Szent István napján (részlet)

„Üdvünk sehol se volt, csak épen
A megváltó kereszt jelében.
Te tudtad ezt, óh, bölcs, dicső!
S nem ölt meg ellenség, idő.”

Boldogságos Szűz Mária, az Egyház Anyja, Pünkösöd hétfő közösségben ünnepelve

Kedves Testvérek

*Államalapításunk, az Új kenyér és Szent István királyunk, Magyarország fő védőszentjének, templomunk védőszentjének és búcsújának ünnepén az Ő imájával köszöntöm szeretettel egyházközségünk híveit. Áldott búcsúi ünnepeket kívánunk Nektek és a családotoknak.
Szent István király könyörögj érettünk!*

SZENT ISTVÁN KIRÁLY IMÁJA

*„A mélységből kiáltok Hozzád, hallgass meg Uram!
Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben, s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.*

*Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam, s az alázatosság színtelenségét okosan csillogtassam.
Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni,
s hogyan kell féktelen erővel egyenesen állni.*

*Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet,
s alázatosan megadjam magam a léleknek.
Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek, s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek.*

*Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak,
s fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak.
Taníts meg lendülni, ha Rád találtam, s hirtelen megállni, ha utat hibáztam.*

*Ne add meg mindig, amit nagyon kérek.
Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek.*

*Engedd a világot megvetve szeretni, csak magadat ne hagyd soha elfeledni.
Ez a kívánságom, ez maradjon végleg, de ha másként szólnék,
nagyon szépen kérlek, ne neheztelj reám, ne fordítsd el orcád,
hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád!”*

Forrás: Országos Széchényi Könyvtár

Norbi atya

Szentháromság vasárnapja

Szentháromság vasárnapja a keresztény hit egyik legmélyebb titkának ünnepe, amikor az Egyház az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységét, azaz az egy Isten három személyben való létét ünnepli.

Ferenc pápa Szentháromság vasárnapjával kapcsolatban többször hangsúlyozta, hogy „a mi Istenünk szeretetközösség”, amelyben az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymásnak ajándékozzák magukat, és ebből a szeretetből fakad minden keresztény hivatása a közösségi életre.

A pápa rámutatott: Isten szeretete nem elmélet, hanem konkrét valóság, melyet minden szentmisében megtapasztalhatunk az eucharisztikus asztalnál. Ezt mondta: „A mi Istenünk szeretetközösség: Jézus így nyilatkozta ki Őt nekünk. És hogy hogyan emlékezhetünk rá? A legegyszerűbb gesztussal, amit gyerekkorunkban tanultunk: a kereszt jelével”.

Jézus szavai a szentháromságról

Jézus számtalanszor beszélt tanítványainak az Atyáról és a Szentlélekről, hangsúlyozva a közöttük lévő bensőséges kapcsolatot és egységet. Az evangéliumok egyik legfontosabb szakasza e tekintetben János evangéliuma, ahol így szól:

„Én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem.” (Jn 14,10) Ez a

mondat azt fejezi ki, hogy Jézus és az Atya között mély, szoros egység és kapcsolat van. Jézus nem különálló lényként, hanem az Atya megnyilvánulásaként jelenik meg a világban. Az Atya működése és akarata benne, Jézusban valósul meg.

Ez az egység azt is jelenti, hogy Jézus szavai és tettei az Atya akaratát tükrözik. Így Jézus által az emberek közvetlenül kapcsolódhatnak Istenhez. „Aki engem lát, az Atyát is látja.” (Jn 14,9) Ez a mondat azt jelenti, hogy Jézus személye és léte az Atya Istent tükrözi. Akik Jézust látják, megismerik Isten szeretetét és jóságát. Jézus nem csak emberként jelenik meg, hanem az Isten szeretetének és lényegének kifejeződéséeként.

Az Atya és Jézus között olyan mély egység van, hogy Jézus látásával az Atyát is megismerjük. Ez a kijelentés hangsúlyozza Jézus isteni természetét és kapcsolatát az Atyával. „A szavakat, amelyeket hozzátok intézek, nem magamtól mondom, s a tetteket is az Atya viszi végbe, aki bennem van.” (Jn 14,10) Ez a mondat azt fejezi ki, hogy Jézus beszéde nem önálló emberi beszéd, hanem az Atya isteni akaratának közvetítése.

Minden szó, amit Jézus mond, az Atya parancsát és bölcsességét tükrözi. Emellett a tettek, amelyeket Jézus végrehajt, szintén az Atya cselekedetei, aki bennük él. Így Jézus cselekedetei és tanításai az Atya jelenlétéről és működéséről tanúskodnak. Ez az egység erősíti Jézus isteni küldetésének hitelességét és azt, hogy Isten akarata valósul meg általa.

Jézus gyakran utal Atyjára és önmaga egységére, például így: „Én és az Atya egyek vagyunk.” (Jn 10,30) Az Atyát mindenhatónak, irgalmasnak, gondoskodónak mutatja be, aki meghallgatja az imát („Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...”), és akinek akaratát Jézus mindig teljesíteni akarja. Jézus kijelentése, hogy „Én és az Atya egyek vagyunk” mély teológiai jelentőséggel bír, ugyanis azt fejezi ki, hogy ő és az Atya szoros egységben vannak,

egyetlen isteni valóságként léteznek. Ez a mondat hangsúlyozza Jézus isteni természetét és azt, hogy nem csupán Isten küldötte vagy prófétája, hanem maga az Isten is. Ezzel párhuzamosan Jézus az Atyát mindenhatónak, irgalmasnak és gondoskodónak mutatja be, aki figyel az imákra, meghallgatja a hívők kéréseit. A „Mi Atyánk” imában pedig jól látható az Atya személyes, szerető kapcsolata az emberekkel, aki irányítja és vezetni akarja őket. Jézus életében és tanításaiban mindig arra törekedett, hogy beteljesítse és megtegye az Atya akaratát, ezzel is példát mutatva az engedelmségre és a bizalomra Isten iránt.

Jézus világosan tanít a Szentlélekről is, különösen az utolsó vacsorán: „És én kérem fogom az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem fogadhat be, mert nem látja őt, és nem is ismeri. Ti azonban ismeritek, mert nálatok lakik, és bennetek lesz.” (Jn 14,16-17) Ebben a mondatban Jézus ígéri tanítványainak, hogy az Atyától fog kérni egy Vigasztalót, vagyis a Szentlelket, aki örökké velük marad.

A Szentlélek az igazság Lelke, aki segíti, vezet és vigasztalja a hívőket az életükben. A világ, vagyis azok, akik nem hisznek, nem fogadhatják be a Szentlelket, mert nem ismerik őt. Ezzel szemben a tanítványok személyes közösségben élnek a Szentlélekkel, aki bennük lakozik. Ez az ígélet az Istennel való folyamatos, bensőséges kapcsolatot és lelki támogatást jelenti a hívők számára. „A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” (Jn 14,26)

Ebben a mondatban Jézus arról beszél, hogy az Atya az ő nevében küldi el a Szentlelket, akit Pártfogónak, vagyis vigasztalónak nevez. A Szentlélek feladata, hogy tanítson, vezessen és megvilágosítsa a hívők elméjét minden igazságban. Ő emlékezteti és fölleleveníti azokat a tanításokat, amelyeket Jézus mondott az ő követőinek. Így a hívők folyamatosan vezetést és megértést kapnak az isteni igazságban. Ezáltal a Szentlélek segít megőrizni és mélyíteni Jézus tanításait a közösségben és az egyéni életben. „Amikor pedig eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő tanúságot tesz rólam.” (Jn 15,26) Ebben a mondatban Jézus azt ígéri, hogy a Vigasztaló, vagyis a Szentlélek, akit az Atyától küld el, el fog jönni a tanítványokhoz.

A Szentlélek az igazság Lelke, aki az Atyától ered, és mint ilyen, Isten igazságának hordozója. Feladatának része, hogy tanúságot tegyen Jézusról, vagyis megerősítse a tanítványok hitét és segítse őket Jézus személyének és küldetésének megértésében. Ez az Istentől jövő megerősítés és vezetés erősíti meg a keresztény közösséget. Így a Szentlélek aktív jelenléte által Jézus folyamatosan jelen marad a hívők életében. „De az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha elmegyek. Mert ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok. Ha azonban elmegyek, elküldöm őt hozzátok.” (Jn 16,7) Ebben a mondatban Jézus azt mondja tanítványainak, hogy bár nehéz elbúcsúzni tőlük, jobb, ha távozik.

Azért fontos az ő eltávazása, mert csak így tudja elküldeni a Vigasztalót, vagyis a Szentlelket, aki majd velük marad örökké. Ha Jézus nem menne el, a Szentlélek nem érkezhet meg hozzájuk. Ezáltal a Szentlélek lesz az, aki később tanítja, vezet és megszólítja a hívőket. Így Jézus eltávazása nem veszteség, hanem előkészíti a közösség egy új, mélyebb isteni jelenlétének megélését. „Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azt mondja, amit hall, és a bekövetkezőket hirdeti nektek.” (Jn 16,13) Ebben a mondatban Jézus azt mondja, hogy amikor a Szentlélek, az igazság Lelke eljön, elvezeti a tanítványokat a teljes igazság megértéséhez.

A Szentlélek nem önállóan beszél vagy cselekszik, hanem azt közvetíti, amit az Atyától és Jézustól hallott. Feladata, hogy feltárja a jövő eseményeit, vagyis a még bekövetkező dolgokat is megvilágítsa. Így a Szentlélek segíti a hívőket abban, hogy mélyebb és teljesebb kapcsolatot alakítsanak ki Istennel. Ezáltal a keresztények mindig az

igazság útján járhatnak, vezetettve az isteni akarat által. Jézus szavai rámutatnak, hogy az Atya a világ forrása és szerető gondviselője, a Szentlélek pedig az igazság Lelke, aki tanít, vigasztal, bátorít – és mindebben Jézus a közvetítő, aki életével és tanításával feltárja az isteni szeretet mélységét.

Pápák tanításai a szentháromságról

II. János Pál pápa tanításaiban a Szentlélek kiemelt szerepet kap, aki az Egyház és a keresztény élet lelke. Legfontosabb dokumentuma e témában a *Dominum et Vivificantem* enciklika (1986), amelyben részletesen taglalja a Szentlélek működését az Egyházban és a világban. A pápa hangsúlyozza, hogy a Szentlélek az Atya és a Fiú Lelke, aki életet ad és megszentel, valamint folyamatosan megújítja a hívők hitbeli tapasztalatát. Különösen fontosnak tartotta, hogy a hívők ismerjék meg és fogadják be a Szentléleknek ezt az erőteljes jelenlétét, amely kegyelemmel, bölcsességgel és szeretettel tölti el őket. II. János Pál gyakran emlékeztetett arra, hogy a Szentlélek segít a keresztényeknek legyőzni a félelmet, erőt ad a hithez, és általa megvalósul az Istenhez való mélyebb kapcsolódás és a megszentelődés folyamata.

Ferenc pápa tanítása szerint a Szentháromság arra tanít bennünket, hogy „egyikünk sem lehet a másik nélkül, sosem lehetünk szigetek; az egymás iránti nyitottság, a kölcsönös önátadás és a közösségi élet isteni példája kíván útmutatást adni a hétköznapi életben is”. A pápa arra buzdít, hogy vizsgáljuk meg lelkiismeretünket: közösségeink valóban Isten szeretetéről tanúskodnak-e, vagy zártak, kirekesztőek? Hisz „ha Isten a szeretet, akkor nekünk is szeretetben kell élnünk”.

XVI. Benedek pápa tanításaiban a Szentháromság Isten szeretetben megnyilvánuló, örök közössége. Szerinte „Az ember, Isten képmása, a szeretetben lesz először teljesen önmaga. Az örök Atya irántunk való szeretetében elküldte saját Fiát hozzánk, és a Szentlelket ajándékozta nekünk, hogy Isten gyermekeivé tegyen bennünket. Válgjunk e kegyelemhez méltóvá! XVI. Benedek pápa *Sacramentum Caritatis* kezdetű szinódus utáni apostoli buzdításában kiemeli „A Szentháromság Isten tartson meg benneteket mindenkor a szeretetében!”

Az eucharisziáról szólva kiemeli, hogy Isten teljessége, az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetközössége az, ami az üdvtörténet csúcspontján konkrétan elérhető az ember számára. Az Eucharisztia az a misztérium, ahol „a teljes isteni élet érkezik hozzánk és közli magát velünk a Szentség alakjában” – így leszünk részesek isteni életében, a Szentháromság szeretetében és közösségében.

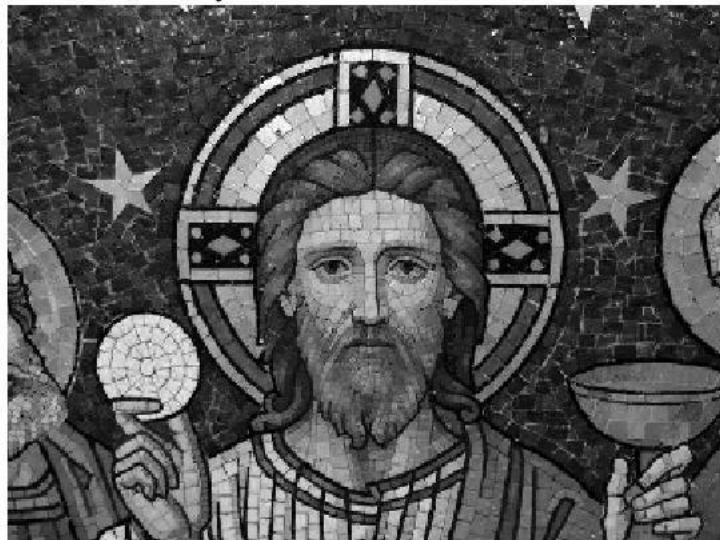
Benedek pápa hangsúlyozza: a Szentháromság hite nem csupán elvont hittétel, hanem keresztény létünk és közösségünk forrása és mintája. Isten hármassága a szeretet tökéletes példája, ahová mindnyájunkat kapcsolni akar, hogy „ahogyan ő hármasságban él, úgy mi is egymással közösségben tudjunk élni”. Ez az isteni szeretet teljes önátadást, kölcsönösséget és egységet jelent, s erre hívja az Egyház minden tagját.

A Biblia tanításaiból és a pápai megnyilatkozásokból is világosan kitűnik: a Szentháromság misztériuma minden keresztény életének középpontja, példát adva az egységre, a szeretetre és a közösségi létezésre. Lejegyezte:

Dr. Makkos Nándor

Úrnapja, Krisztus szent teste és vére

Szentháromság vasárnapját követően Úrnapját ünnepeljük, amely napon az Oltáriszentség, az Úr Jézus Teste és Vére áll ünneplésünk középpontjában. E nap szép hagyománya az úrnapi körmenet, amely során városaink és falvaink utcáin körbehordozzuk az Oltáriszentséget,

hirdetve, hogy Krisztus jelen van e szentségben. **Egyházközségünkben is az ismert, szokásos családi és közösségi vállalásokkal a feldíszített sátraknál várták az Oltáriszentséget és a körmenet résztvevőit. Hálás köszönet fáradtságos munkájukért. Az Úr áldja meg, segítse és vezérelje életüket, sok, sok kegyelmet kívánva.**

Az evangéliumban a csodálatos kenyérszaporítás elbeszélését olvassuk. Jézus először tanítja az

embereket, utána pedig ételt ad nekik. Először az isteni szóval, majd az életet biztosító kenyérral táplálja őket, mert mind a léleknek, mind a testnek szüksége van a mindennapi táplálékra, a mindennapi kenyérre. A csodálatos kenyérszaporítás előképe annak a csodának, amelyet szenvedése és halála előestéjén, az utolsó vacsorán adott nekünk Jézus. Ezen az estén a kenyeret és a bort, mint testét és véréát nyújtotta át apostolainak, azt kérve tőlük és utódaiktól, hogy áldozatát megjelenítve ismételjék meg cselekedetét. Az Úr akaratának megfelelően ezt a titkot, az Oltáriszentség titkát ünnepeljük minden szentmisében.

Az Oltáriszentséggel kapcsolatos hitigazságok tisztázása és pontos kifejtése a középkorra tehető, majd ebből kifolyólag az Oltáriszentség imádása, valamint az Oltáriszentség iránti tisztelet ünnepélyes kifejezése körmenetek formájában, szintén ebben a korban jelennek meg és terjednek el. Egyházunk ragaszkodik az Oltáriszentség iránti különleges tisztelethez, hiszen ez a szentség valóban a vallásos élet középpontja és az istentisztelet szíve. E tisztelet alapja az, hogy hisszük az Úr Jézus valóságos és maradandó jelenlétét az átváltoztatott kenyérben és a borban.

Minden szónak jelentősége van ebben a kijelentésben. Az Eucharisztia esetében átváltoztatott kenyérről és borról beszélünk, ami azt jelenti, hogy ezek lényege alakul át Krisztus Testévé és Vérévé, miközben külső formáját és színét megőrzi a kenyér is és a bor is. Maradandó átváltozásról, átlényegülésről van szó, azaz a Krisztus Testévé és Vérévé átváltoztatott kenyér és bor nem alakul vissza egyszerű kenyérré és borrá.

A krisztusi jelenlét nem is szűnik meg bizonyos idő elteltével vagy a szentmise befejeztével, hanem mindig Krisztus Teste marad a kenyér. A valóságos jelenlétet azokkal a tévedésekkel szemben szükséges hangsúlyozni, amelyek szerint csupán szimbolikus, jelképes jelenlétről van szó.

A szentáldozás nem tekinthető egyszerű étkezésnek, hanem két személy – tudniillik Krisztus és az áldozó – találkozására. Sokkal többről van szó, minthogy egy közösséges kenyérdarabot

megeszünk. Átváltoztató találkozás ez: a Krisztus Testévé átváltozott kenyér átváltoztatja, átalakítja azt az embert, aki magához veszi.

Azért járulunk szentáldozáshoz, hogy magunk is Krisztus testévé váljunk. Ha az átváltoztatott kenyérben maradandó módon jelen van Krisztus és nem szűnik meg jelenléte, akkor kellő tiszteletben kell részesítenünk ezt a szentséget. E tisztelet jele például az, hogy díszes tabernákulumban, szentségházban őrizzük, és a legmagasabb fokú tisztelet, azaz az imádás illeti meg az Oltáriszentségben jelenlévő Jézust.

Templomainkban mindig van Oltáriszentség. Ha belépünk egy katolikus templomba, akkor nem egy üres térbe, nem egy kihalt helyre érkezünk, hanem mindig a jelenlévő Krisztus fogad minket. Bármikor is térünk be, mintha mindig az utolsó vacsora termébe lépnénk, hiszen minden szentmisében Krisztus utolsó vacsoráját jelenítjük meg, s ezért minden templom az utolsó vacsora termévé válik.

Az Oltáriszentség vétele, a szentáldozás mellett, hogy összeköt minket Krisztussal, összeköt minket egymással is. Egységet teremtő szentség ez. Azáltal, hogy Krisztus bemutatja áldozatát és önmagát az örök élet kenyereként adja nekünk, egy új közösséget, az Egyház élő közösségét hozza létre. © Horváth István Sándor atya.

Amit tudnunk kell Szent Péterről és Szent Pálról

Az egyház június 29-én ünnepli Szent Péter és Szent Pál ünnepét. Ezt a hat dolgot érdemes tudnunk és másokkal is megosztanunk ezekről a hihetetlen szentekről.

Nézzük először Szent Pétert:

Szent Pétert eredetileg Simonnak hívták, és galileai halász volt. A tizenkét apostol egyike volt. Testvére, András mutatta be őt Jézusnak. Kétségekkel és emberi gyarlóságokkal küzdött, Jézus mégis őt választotta! Szent Péter volt az első pápa. A Katolikus Egyház az egymást követő pápák sorát Szent Péterre vezetheti vissza. Az Apostolok Cselekedetei szemléltetik az ő szerepét: az Egyház fejeként ő volt az a szikla, amelyre Krisztus az Ő Egyházát építette. Keresztre feszítéssel halt meg. A hagyomány szerint azt kérte, hogy megfeszítése fejjel lefelé történjen: azért tette ezt, mert érdemtelennek tartotta magát arra, hogy úgy haljon meg, ahogyan Jézus. A Szent Péter-bazilika az ő sírja fölé épült.

A következőt pedig Szent Pálról érdemes tudnunk:

Mielőtt a Pál nevet kapta volna, Saulnak hívták; egy zsidó farizeus volt, aki buzgón üldözte a keresztényeket Jeruzsálemben. A damaszkuszi keresztények üldözésére indult, amikor az úton óriási megtérésen ment keresztül. Letett az üldözésről, helyette ott megkeresztelkedett, és életét az Evangélium terjesztésének szentelte. Néró császár uralkodása idején bebörtönözték és lefejezték. Levelei az Újszövetségben olvashatók. Ezek az írások megvilágítják a korai egyház hitét. Rómában temették el a Sao Paolo Fuori le Mura (Falakon kívüli Szent Pál) bazilikában.

Szent Pál a misszionáriusok és evangelizátorok védőszentje. Ahogy Szent Ágoston mondta, “A két apostolnak ugyanaz az ünnepnapja, mert ők ketten egyek voltak; és bár különböző napokon szenvedtek, olyanok voltak, mintha egyek lennének. Péter ment el először, és Pál követte őt. Ezért ünnepeljük ezt a napot, amelyet az apostolok vére szentelt meg számunkra. Tegyük magunkévá mindazt, amiben ők hittek, életüket, munkájukat, szenvedéseiket, tanításukat és hitvallásukat”.

Íme egy ima Szent Péter és Pál ünnepére

Istenünk, Atyánk, add meg nekünk azt az örömet, hogy megünnepeljük Péter és Pál apostolok ünnepét. Átalluk kapta meg egyháza először a hitet. Tarts meg bennünket hűségben az ő tanításukhoz. Add meg ezt nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Fordította: Solymosi Judit
Forrás: ChurchPop

Szűz Mária látogatása Erzsébetnél – Sarlós Boldogasszony

Magyarországon régi szokás szerint július 2-án ünnepeljük Szűz Mária látogatását Erzsébetnél. Mivel ezekben a napokban kezdődnek az aratási munkák, és a katolikus magyarság minden munkáját a Szűzanya oltalma alatt végezte, ezért Sarlós Boldogasszonynak nevezték el az ünnepet. Mária Gábriel főangyaltól tudta meg, az angyali üdvözléskor, hogy idős rokona, Erzsébet áldott állapotban van. Azonnal útra kelt, hogy a nehéz napokban Erzsébet segítségére lehessen, aki Keresztelő Szent Jánost hordta a szíve alatt. E mai ünnep tartalma az a három hónap, amit Mária Erzsébet és Zakariás házában töltött, egészen Keresztelő Szent János születéséig.

Szoros értelemben Mária és Erzsébet, illetve a két magzat, Jézus és Keresztelő János találkozását és János megszentelődését ünnepeljük. Mária és Erzsébet találkozásakor Erzsébet betelt Szentlélekkel, méhében megmozdult („repetett”) a magzat. Mária pedig elénekelte csodálatos hálaéneket, a Magnificatot. „Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben, mert tekintetre méltatta szolgálója alázatosságát. Íme, mostantól fogva boldognak hirdetem engem minden nemzedék, mert nagy dolgot cselekedett velem a Hatalmas, és Szent az ő Neve. Irgalma nemzedékről nemzedékre azokra száll, akik őt félik. Hatalmas dolgokat művelt karja erejével, szétszórta a gondolatainkban kevélykedőket. Hatalmasokat levetett a trónról, és kicsinyeket felemelt. Éhezőket betöltött jókkal, és üresen bocsátott el gazdagokat. Felkarolta szolgáját, Izraelt, megemlékezve irgalmasságáról, amint megmondta atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak mindörökké.”

(Kép: M. S. Mester: Mária és Erzsébet találkozása 1506)

Sarlós Boldogasszony aránylag kései Mária-ünnep. A ferencesek kezdték ünnepelni és

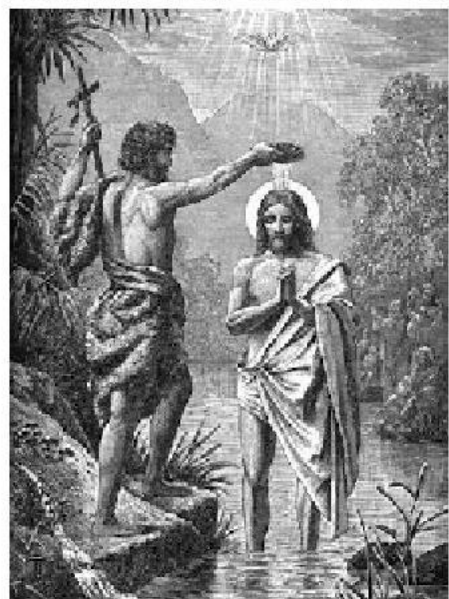
terjeszteni a 13. század folyamán július 2-án, a Keresztelő Szent János születésének nyolcadát követő napon. Az egész Egyházra VI. Urbán pápa terjesztette ki, majd IX. Bonifác 1389-ben vigíliával és nyolcaddal egészítette ki. IX. Pius az ünnepet május 31-re helyezte, a világegyház ma is ezen a napon üli meg. „A látogatás misztériuma *az öröm titka*. [...] De mi ennek az örömnak az a rejtelmes, rejtett forrása? Jézus. Mária már megfoganta Őt a Szentlélek által, s Jézus már most megkezdte küzdelmét a félelem, az aggodalom, a szomorúság – a bűn ellen, az embert leginkább megalázó rabszolgaság ellen. Szép szeretet anyja, imádkozz érettünk! Taníts meg minket arra, hogy úgy szeressük Istent és testvéreinket, ahogyan te szeretted őket. Add, hogy a másik iránti szeretetünk még türelmesebb, jóakaratóbb és tiszteletteljesebb legyen... Örömünk forrása, imádkozz érettünk! Ámen.” (Szent II. János Pál pápa) Magyarországon a 15. századtól vált Sarlós Boldogasszony tiszteltté, majd a barokk időkben teljesedett ki. Sarlós Boldogasszony áldott állapotában a várandós édesanyák oltalma. Hazánk északi vidékein az ünnepen fölvirágoztak egy széket, és a ház elé állították, hogy ha arra járna a „nehézkés Mária”, legyen hol megpihennie. Az ünnep jellegzetes magyar neve – *Sarlós Boldogasszony* – nem függ össze az eredeti egyházi elnevezéssel – *Szűz Mária látogatása Erzsébetnél* – hanem az aratás kezdetére utal. Sarlós Boldogasszony napján az aratók misét hallgattak, mialatt szerszámaikat a templom falához támasztották. A pap megáldotta az aratókat és szerszámaikat. Ezután tiszta ünnepi ruhában vágta a búzatáblában egy rendet, majd hazatértek ünnepelni, és másnap fogtak hozzá igazán a nagy munkához.

Az aratás a parasztember életében és munkájában a legnagyobb események egyike volt, amelyre még a gépesített munkatechnika korszakában is bizonyos áhítattal és komolysággal készült. Az élet, vagyis a mindennapi kenyér Isten ajándéka. A Miatyánkban is ezért könyörögnek a hívek.

Mindenható örök Isten, a te sugallatodra indult útnak a Boldogságos Szűz Mária, hogy szent Fiadat méhében hordozva Erzsébetet meglátogassa. Add, hogy a Szentlélek indításait hűségesen kövessük, és Máriával együtt mindig magasztaljunk téged. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen. Forrás Magyar katolikus lexikon Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium II. Magyar Kurír (bh)

Keresztelő Szent János

Keresztelő Szent János születése június 24-én ünnepeljük, és ő Jézus Krisztus előfutára, akinek születése csodálatos körülmények között történt.

Márk evangéliumának kezdetén olvassuk: „*Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának evangéliuma kezdődik. Izajás próféta megírta: »Nézd, elküldöm követemet, hogy előkészítse utadat. A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!« Keresztelő János a pusztában hirdette a bűnbánat keresztességét a bűnök bocsánatára.*” (1,1–4)

Az evangéliumokban és Az apostolok cselekedeteiben megőrzött régi igehirdetési formulák egybehangzó tanúságtétele szerint: Jézus nyilvános föllépésének kezdetei Keresztelő Jánosnak a Jordán mellett indított bűnbánó mozgalmába nyúlnak vissza. Lukács evangéliumának (2,30) tanúsága szerint bizonyos, hogy János föllépése előtt a pusztában élt, tehát azon a helyen,

amelyhez Izrael végső várakozásai fűződtek. Azonban a messiásjelöltekkel szemben ő nem ígért semmiféle megmentő csodát, amely igazolhatta volna őt. A hagyomány egyetlen csodáját sem említi.

A Lukács-evangélium mondja el János születésének és névadásának csodálatos körülményeit idős szülei, Zakariás zsidó pap és Erzsébet otthonában. János anyja méhétől fogva el volt telve Szentlélekkel. Ő volt tehát Jahve végső időkre szánt prófétája, aki születése, beszéde és tettei által meghozza Izrael népének az üdvösség idejét (Lk 1,15–17).

A János-evangélium Betániát (1,28), később a Szalim közelében lévő Ainont nevezi meg János működési helyéül. Amikor a zsidók meglátták a Keresztelő bőrvével összefogott teveszőr ruháját és szűkös pusztai étkezését (Mk 1,6), legizzóbb prófétájukra, Illésre emlékeztek, akin „szörruha volt, a derekán pedig bőrv” (2Kir 1,8), s akinek az akkori zsidóság várakozása szerint a vég előtt vissza kellett térnie, hogy Jahve vagy a Messiás előfutáraként fölkészítse a népet az üdvösség idejére. Jánosban a régi prófétaság szellemének megfelelő új Illés támadt. Meghirdette a régi felszólítást: „Tartsatok bűnbánatot! Térjetek egész emberségekkel Istenhez és az ő eljövendő országához!” (Mt 3,2).

A megtérést követelő keresztségről Heródes Antipász nem akart tudni. Mint Sámuel, Nátán vagy Illés, a Keresztelő is igaz prófétaként emelte föl szavát az Isten parancsát semmibe vevő tartományi fejedelem ellen, aki elcsábította mostohatestvére feleségét, Heródiást (Mk 6,18). Amiért János Heródes vétkét oly bátran megnevezte, elfogták. Heródiás csak az alkalmat várta, hogy a kellemetlen erkölcsbírót végleg félretegye az útból. Megtalálta a módját, hogy mostohalányának, Szaloménak tánca révén egy nagy ünnep boros hangulatában csapdába ejtse a kéjsóvár vénembert, és szörnyűséges ajándékot követeljen tőle: a rab János fejét (Mk 6,17–29).

A Keresztelő tanítványai félreismerték más prófétáknál hasonlíthatatlanul nagyobb méltóságát. Ennek köszönhető, hogy az ősegyháznak egyre jobban védekeznie kellett János személyének túlértékelése ellen. A Krisztusról szóló igehirdetés kényszerítve érezte magát, hogy tisztázza a Messiás prófétai előfutárának szerepét. „A törvény és a próféták Jánosig tartottak. Azóta az Isten országának örömhíre terjed...” (Lk 16,16). Bármily nagy volt is a Keresztelő, „aki a mennyek országában a legkisebb, az nagyobb nála” (Mt 11,11). „Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról” (Jn 1,8). „Nem a Messiás vagyok, hanem csak az előfutára” (Jn 3,28) – mondja maga János önmagáról. Egyszer azonban, Jézus Jordán-beli megkeresztelkedésekor föl kellett cserélődnie a szerepeknek: „Nekem van szükségem a te keresztségedre, és te jössz hozzám?” (Mt 3,14).

Jézus nemcsak az isteni megbízatás dolgában tudja egynek magát előfutárával, hanem az elutasításban is; hiszen egyaránt félreismerik, s megvetéssel és gyanúval fogadják Jánosnak, az előfutárnak és bűnbánathirdetőnek, valamint Jézusnak, az üdvösség meghozójának életmódját: „Eljött János, nem eszik, nem iszik, s azt mondják rá, hogy ördöge van. Eljött az Emberfia, eszik is, iszik is, s azt mondják rá, lám a falánk, iszákos ember, a vámosok és a bűnösök barátja” (Mt 11,18–19).

János igazi próféta volt, az utolsó és a legnagyobb a próféták közül. Az evangélium forrásai szerint a bebörtönzött Keresztelő tanítványai útján megkérdezi Jézust, hogy ő-e „az eljövendő”, aki a megjövendölt Bíró lesz, vagy valaki mást várjanak. Jézus az izajási üdvösség-prófécia szavaival felel: a vakok látnak, a süketek hallanak, a közelgő istenországát az üdvösség tettei hirdetik. És válaszáat az éppoly komolyan intő, mint vigasztalóan ígéretes boldoggá nyilvánítással zárja: „Boldog, aki nem botránkozik rajtam” (Mt 11,2–6). Sokáig úgy gondolták, a Keresztelő csak látszat, afféle „pedagógiai” kérdést akart föltenni, hogy maga

Jézus szüntesse meg tanítványai kételkedését. Mindazonáltal amennyire alaptalan ennek föltételezése, épp oly helytelen lenne azt állítani, hogy a Keresztelőnek kétségei voltak Jézus küldetését illetően. Joggal tehetette föl az említett kérdést egyszerűen csak azért, hogy Jézus erősítse meg őt – akire küldetése végén a vértanúság vár – hitében, hogy Jézus megjelenése és cselekedetei az ő próféciáinak beteljesülései.

János az igaz világosság tanúja – mely világosság a világba jött –, de nem ő maga a világosság (vö. Jn 1,8–10). Ő még teljesen az ószövetségi próféta talaján áll. Még nem tesz különbséget a Messiás első és második eljövetele közt. A végső idők Lélek-kiadását és az ítéletet együtt látja. Még nem tudta, hogy a Messiásnak először Isten kegyelmi idejét kell meghirdetnie, a szenvedésnek és bűnnek alávetett emberiség megváltójaként kell megmutatkoznia, mielőtt újra eljön ítélni, és megszüntetni a világ minden baját és jogtiprását.

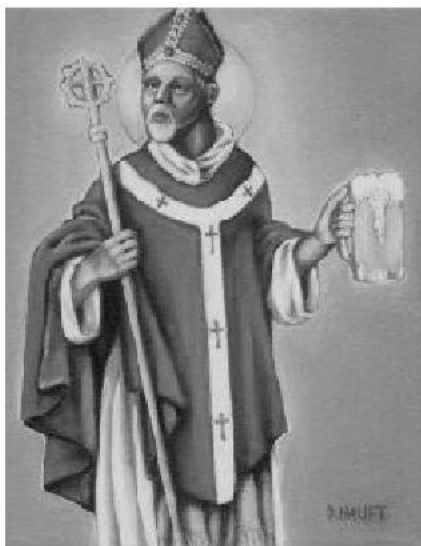
Az Egyház Jézuson és Szűz Márián kívül csak Keresztelő Szent Jánosnak ünnepli meg a test szerint való születése napját. /Forrás: Diós István: *A szentek élete: Magyar katolikus lexikon*, Bálint Sándor: *Ünnepi kalendárium I./ Lejegyezte:*

Mongyi Kornélia

Szentek, akik sörrrel mentettek életet

Igyunk a jó egészségért! E szavak kíséretében nyújtottak szentek és a pápák egy-egy korsó sört a betegeknek. A pestis idején az egyház tagjai sört használtak a betegségek elleni küzdelemben.

Soissons-i Szent Arnold

(*Soissons-i Szent Arnold vagy oudenburgi Arnulf (kb. 1040–1087 – ugyanaz a személy)- Soissons püspöke, a komlószedők és a belga sörfőzdék védőszentje*) Soissons-i Szent Arnold (1040–1087) egy brüsszeli kolostor apátja volt. Jó kapcsolatot ápolt a szerzetes társaival és a közeli folyó mentén élő és dolgozó városiakkal is. Amikor Brüsszelben kitört a pestis, a kolostor falain belül élő és étkező szerzeteseket megkímélte, miközben a város lakói szenvedtek. Szent Arnold gyanította, hogy a szennyezett folyóvíz lehet a megbetegedések forrása. A városiak előszeretettel töltötték fel ugyanis korsójukat a folyóból és a partján sétálva meg is itták a vizet. A szerzetesek ugyanakkor soha nem ittak közvetlenül a folyóvízből. Bár ők is a folyóból töltötték fel a vödöröket, de egy kortyot sem ittak belőle mindaddig, amíg Szent Arnold sört nem főzött belőle. Szent Arnold úgy gondolta, hogy a sörfőzés

folyamata elpusztítja a kórokozókat. Arnold felkínálta a sört a városiaknak is, arra buzdítva őket, hogy azt igyák a folyóvíz helyett. Ezzel életet mentett meg. A történelem Szent Arnoldnak tulajdonítja a sörfőzés során használt egyik első szűrőrendszer kidolgozását is. A 19. század végén egy másik katolikus, Louis Pasteur végzett további kutatásokat a baktériumokról, és kifejlesztett egy módszert, amellyel megelőzhető az italok – például a sör,

bor, tej – megromlása. Ezt a módszert ma (felfedezőjéről) pasztörizálásnak nevezzük. A pasztörizálás hozzájárult a betegségek megelőzéséhez és a világon az éhezés csökkenéséhez.

Kildare-i Szent Brigitta

Kildare-i Szent Brigitta (kb. 451–525) szintén olyan korban élt, amikor a sört azért főzték, hogy fertőtlenítsék és tápanyagokkal gazdagítsák a folyóvizet. A sört „folyékony kenyérnek” tekintették, mert több, a kenyérrel azonos tápanyagot tartalmaz. A legenda úgy tartja, hogy Szent Brigitta a vizet sörré változtatva oltotta a leprások szomját és táplálta őket, és csodával határos módon még a templomokat is ellátta sörrrel. Szent Brigittának tulajdonítanak egy 11. századi költeményt, amely így tiszteleg a sör előtt: Szeretnék egy sörtavat adni Istennek, Szeretném, ha a mennyei gazda Ott kortyolgatna örökkön örökké. Leülnék a férfiakkal, nőekkel és Istennel Ott, a sörtő mellett egészségünkre innánk mindörökké, És minden cseppje imádság lenne.

V. Pál pápa

Az 1600-as években a trappista szerzetesek – akik az ún. Ordo Cisterciensium Strictioris Observantiae, azaz a Ciszterci Rend megreformált ágához tartoztak – sört főztek, hogy fertőtlenítsék és tápanyagokkal dúsítsák a folyóvizet. Ezt kezdetben csak maguk a szerzetesek fogyasztották, és ingyen juttattak belőle a rászorulóknak is. Később árulni is kezdték, hogy a bevételből kiegészítsék a kolostorok fenntartási költségeit.

1614-ben V. Pál pápa „az emberiség üdvös gyógyszerének” nevezte a sört az általa kiadott „Rituale Romanum”-ban, (Római Szertartáskönyv), a római katolikus egyház első hivatalos liturgikus kézikönyvében, amely különféle helyzetekre alkalmazható áldásokat tartalmazott. A sör gyógyító hatására utalva, V. Pál pápa a következő áldást rendelte el egy korsó sörre: „Áldd meg, Urunk, teremtményedet, ezt a sört, amely méltóságod rendelése szerint kövér gabonából készült, hogy orvosság legyen az emberiség számára, hogy mindazok, akik segítségül hívva a Te nevedet isznak belőle, testi egészségét és lelki oltalmat nyerjenek belőle, Krisztus a mi Urunk által. Ámen.”

Éppen ezért, amikor családjunkkal az asztal körül összegyűlünk egy jó étel és ital mellett, emlékezzünk meg Szent Arnold, Szent Brigitta és V. Pál pápa munkásságáról. A szentek ugyanis azt mutatják, hogy bármi és minden – akár egy korsó sör is – felhasználható felebarátaink megsegítésére. Fordította: Dr. Süle Katalin Forrás: Catholic-link.

Nagyszülők és idősek világnapja „Ne hagyj magamra öregkoromban” Generációk együtt- ne egymás ellen!

„Őszintén szólva nemigen tartom számon az úgynevezett világnapokat, egyrészt mert túl sok van belőlük, másrészt jó néhányukat fölöslegesnek vagy értelmetlennek tartom. Az előttünk álló ünnep azonban kivétel:

A nagyszülők és idősek világnapja, amit Ferenc pápa rendelkezése alapján minden év július utolsó vasárnapján ünnepelnek meg a katolikus egyházban – az idén már ötödik alkalommal.

A tavalyi világnap témája a „Ne hagyj magamra öregkoromban” gondolat volt, s akkori üzenetében a pápa az individualista korszak terjedését bírálta, amely az idős embert koloncnak tartja, aki úgymond túl sokba kerül a társadalomnak. Az idei esemény témája a remény, mert

a nagyszülők és idősek a remény jelei és tanúi lehetnek minden családi és egyházi közösségben. Élet- és hittapasztalatuk olyan értékes örökség, mely képes gazdagítani az új nemzedékeket és erősíteni a közösségi kapcsolatok szövetét.

Egy híres középkori aforizma szerint olyanok vagyunk, mint a törpék, akik óriások vállán állnak, s így nem a magas természetünknek vagy az éles szemünknek köszönhetően látunk messzebbre náluk, hanem azért, mert a vállukon állva mi magasabban vagyunk, mint ők. Vagyis a fiatalok belátták, hogy akkor látnak, illetve jutnak messzebb, ha elődeik tudását, értékeit, szokásait, kultúráját elsajátítják, megbecsülik és továbbfejlesztik. Mégis, az utóbbi évszázadokban – különösen a francia forradalom óta – egyre erősebb tendencia, hogy az új nemzedék szakítani akar a mindenestül elítélt múlttal, azt végképp eltörölni igyekszik. Konrad Lorenz A civilizált emberiség nyolc halálos bűne című könyvében az egyik legnagyobb veszélynek a tradíciók lerombolását nevezte.

A Nobel-díjas osztrák biológus már fél évszázada úgy látta, hogy elértünk egy kritikus pontot, amikor a fiatal generációnak nemcsak nem sikerül azonosulnia az idősekkel, de kulturális értelemben sem képes megérteni, s idegen, rivális „látszatsfajként” kezdi kezelni őket.

Az idősek és a fiatalok közötti figyelem, kommunikáció, kapcsolódás és együttműködés fontosságára napjainkban egyre többen mutatnak rá. A számos példa közül itt csupán néhányat jelzek. A Balaton-felvidéken zajló Művészetek Völgye fesztivál részeként a különleges installációk, foglalkozások, játékok, beszélgetések abban próbálnak segíteni az érdeklődőket, hogy átgondolhassák: hogyan szeretnének élni a nemzedékek sűrűjében, átadni és átvenni egymás tapasztalatait, és ezáltal közelítsék, összekössék a különböző generációkat. Augusztus közepén a Szárszói Konferencia fő témája a generációk összetartozása, együttélése lesz: azt szeretnék sokoldalúan megvizsgálni és felmutatni, hogy milyen áldások forrásává válhat a generációk tapasztalatcseréje és együttműködése.

A kormány által évről évre meghirdetett Idősbarát Önkormányzat Díj elősegíti, hogy az idősek nyugdíjazásuk után is megbecsült, értékes tagjai lehessenek szűkebb és tágabb közösségünknek, a magyar társadalomnak. Számos lehetőséget nyújtanak az Európai Szolidaritási Testület programjai, pályázati támogatásai is a fiatalok és az idősek közötti kapcsolatépítésre, a fiatalok időseket segítő önkéntes munkájára.

Ezek a jó kezdeményezéseken és gyakorlatokon túl azonban tudni és tudatosítani kell, hogy *a generációk közötti kommunikáció, kapcsolatteremtés és együttműködés fő helyszíne még ma is a család.* Ahogy Kölcsey kétszáz éve írta: a szülők elbeszélik gyerekeiknek élettörténetüket, élményeiket, harcaikat, fájdalmaikat, örömeiket, átadják nekik észjárásukat, tapasztalataikat, hagyományaikat, s ez a hagyaték, illetve ennek emlékezete köti össze az egymásra következő nemzedékeket – és ebből a közös szellemi-lelki kapcsolatból áll össze a haza. Ha ezt megértik és komolyan veszik a mai fiatalok, akkor, csak akkor van esélyünk a megmaradásra.” Faggyas Sándor a Nagyszülők és idősek világnapjára írt cikkét rövidített és szerkesztett formában közöltük. (Szerkesztő)

A nők legszebb erényei a Biblia szerint

Bölcsesség, jótékonyosság, szelídség, erősség... Fedezd fel nyolc szentírási részleten keresztül a női erényeket, amelyeket a Biblia felmagasztal, és amelyek gyakorlására felhív. A nők értékes ajándékot jelentenek az emberiség és az egyház számára, és szerepük nagyon fontos Isten szemében. Valóban, hatásuk felbecsülhetetlen értékű a világban és a családban.

A Szentírás a lapjain át gyakran magasztalja az erényes, erős, szelíd, békés, Istenbe vetett rendíthetetlen hittel rendelkező nőt. Ismerkedj meg az alábbi néhány bibliai verssel, amelyek az erényes nő ezen tulajdonságait ünneplik, egy olyan nőét, akinek „a korallénál is nagyobb az értéke”! (Péld 3,15)

„Jól körülkötöd a derekad az övével, és nekifeszíted karját a munkának.” Péld 31,17 Egy erényes nő elmenekül a semmittevés elől és diadalmaskodik a lustaság felett. Mindent szem előtt tart, amit el kell végeznie, anélkül, hogy elcsüggedne. Sőt ellenkezőleg, türelemmel és felelősséggel végzi a rá bízott feladatokat.

„Kiterjeszti kezét az elnyomott fölé, a szűkölködőnek meg a karját nyújtja.” Péld 31,20 A Biblia által elénk állított asszony odafigyel mások szükségleteire. Jóságossággal és együttérzéssel van tele, bőkezűen oszt alamizsnát, és szolgálja a legrászorultabbakat és a legkiszolgáltatottabbakat.

„Ha kinyitja a száját, bölcsen beszél, jóságos tanítás (árad) a nyelvéről.” Péld 31,26 Kétségtelenül a nőnek hatalmában áll szeretettel nevelni, és a kedvességet, valamint a szelídséget tanítani. Az erényes asszony szavai tele vannak bölcsességgel, és visszhangra találnak azok szívében, akik őt hallgatják.

„Ékességüket ne külsőségekben keressék, abban, hogy hullámos a hajuk, arany ékszereket aggnak magukra vagy drága ruhákat viselnek. Isten szemében a rejtett ember az értékes, romolhatatlan szelídségével és nyugodt lelkével. 1Pt 3, 3-4 Péter apostol a belső szépség fontosságát hangsúlyozza a külsővel szemben. Ez a részlet arra hív minket, hogy ápoljuk lelki erényeinket, legyünk szelídek és békések, mert ez az, ami felbecsülhetetlen érték Isten szemében.

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” Lk 1,45 Ez a részlet Szűz Mária példaértékű hitére utal, aki kételkedés nélkül tudott hinni. Ez egyben felhívás is minden nő számára, hogy kövesse ezt az Istenbe és az Ő igéjébe vetett feltétlen bizalmat.

„Csalfa dolog a báj, a szépség mulandó, de az okos asszonynak kijár a dicséret. Magasztaljátok keze munkájáért, a városkapuknál dicsérik tetteit!” Péld 31,30-31 Ez az idézet a testi szépséget teszi viszonylagossá és arra emlékeztet, hogy a nő legértékesebb tulajdonsága az istenfélelem, vagyis az Úr felé irányuló mély és tiszteletteljes szeretet.

„Férje (egész) szívével ráhagyatkozik, és nem jár rosszul vele. Mindig a javára van, sose a kárára, életének minden napján”. Péld 31,11-12 Az erényes asszony a stabilitás és áldás forrása otthona számára. Szeretetével és felelősségtudatával teljes bizalmat kelt férjében, és ő a boldogság forrása.

„Bár még éjszaka van, már fölkel, és ellátja a háza népét eledellel, szolgálólányait egy egész napra valóval.” Péld 31,15 Az erényes asszony korán kel, hogy szolgálja gyermekeit és férjét, akár még a saját pihenését is feláldozza. Szeretteiről gondoskodik és mindig családja javát keresi.

Fordította: Hegedüs Katalin Forrás: Aleteia

Jubileumi Ifjúsági Találkozó (JIT)

A július 28. és augusztus 3. között Rómában zajló szentévi Jubileumi Ifjúsági Találkozó (JIT)

csúcspontja az augusztus 3-án, vasárnap délelőtt Róma egyik külvárosi területén, a Tor Vergatán található egyetem campusán bemutatott pápai szentmise volt. „Vágyakozatok nagy dolgokra, az életszentségre, bárhol is éltek! Ne érzétek be kevesebbel!” – buzdította a fiatalokat homíliájában XIV. Leó pápa. Legutóbb, két éve Lisszabonban tartottak ifjúsági világtalálkozót, még Ferenc pápa részvételével; most pedig a

szentévre való tekintettel Rómában, a Tor Vergatán, ahol a 2000-es jubileumi évben II. János Pál pápa találkozott a fiatalokkal. A Róma külvárosában fekvő terület egy középkori majorságról kapta a nevét, amely nemesi udvarház volt. Itt épült fel a 20. század utolsó harmadában egy olyan egyetem, amely azt tekinti céljának, hogy a kortárs fejlődés, tudomány és technológiai kihívások tükrében képezze a fiatalokat. A Jubileumi Ifjúsági Találkozó csúcspontját jelentő szentmisének és az előző esti imavirrasztásnak helyet adó 6 négyzetkilométeres egyetemi campus a pápai oltárral és a színpaddal szemközti területen teljesen megtelt a részt vevő több mint egymillió fiatallal, akik a világ 146 országából – köztük több háború sújtotta országból is – érkeztek Rómába.

A találkozóra minden magyar egyházmegyéből jöttek csoportok. **Egyházközségünkől Hajdú Viktória, Katona József gimnázium-, és Langmajer Dóri, pedig a Piarista gimnázium végzőse, korábban, Szabóné Mozsárik Györgyi régi tanítványa voltak jelen a találkozón..**

A világtalálkozók segítenek az Egyházhoz tartozás örömeinek és annak megélésben, hogy mi valóban világegyház vagyunk. Nem egy nemzetnek, egy nyelvnek, egy kultúrának az egyháza, hanem a teljes emberiség Egyháza a föld minden kontinensén – emelte ki a magyar közvetítés szakértője, aki arra is felhívta a figyelmet, hogy a találkozó programjának összeállításában koncepció volt, hogy a fiatalok megérezzék: a teljes emberi létezés minden szegmensével, minden vetületével el tud érkezni az Istenhez; nincs az emberi létezésnek olyan felülete, amelyet Isten meg ne tudna érinteni, s a mi döntésünkön, elhatározásunkon múlik,

hogy a külső valóságok felől elindulunk-e befelé, tudatos lépésekkel Isten felé. A szentmise elején, a bevonulás után XIV. Leó pápa megtömjénezte az oltár mellett a Salus Populi Romani kegyképnek azt a másolatát, amelyet ezeken a nyilvános alkalmakon immár szokásosan kihelyeznek. A Salus Populi Romani (a római nép megmentője) elnevezésű ikon eredetije a Santa Maria Maggiore- (Havas Boldogasszony-) bazilikában található. „A remény zarándokaiként a menny valóságát szeretnénk keresni, ahol Krisztus az Atya jobbán ül. Nyissuk meg szívünk ajtaját azelőtt, aki szeret minket, hogy így ünnepeljük üdvösségünk szentségét és a Lélek megújult elevenségét éljük meg!” – hangzott el a szentmise bevezető könyörgésében. Az evangélium felolvasása után a Szentatya megáldotta a szentmisén részt vevő több mint egymillió fiataalt, a jelen lévő püspököket, papokat, szerzeteseket. A teljes szöveg, XIV. Leó pápa homíliája a. *Vatican News, Magyar Kurírban olvasható, Fotó: Vatican Media*

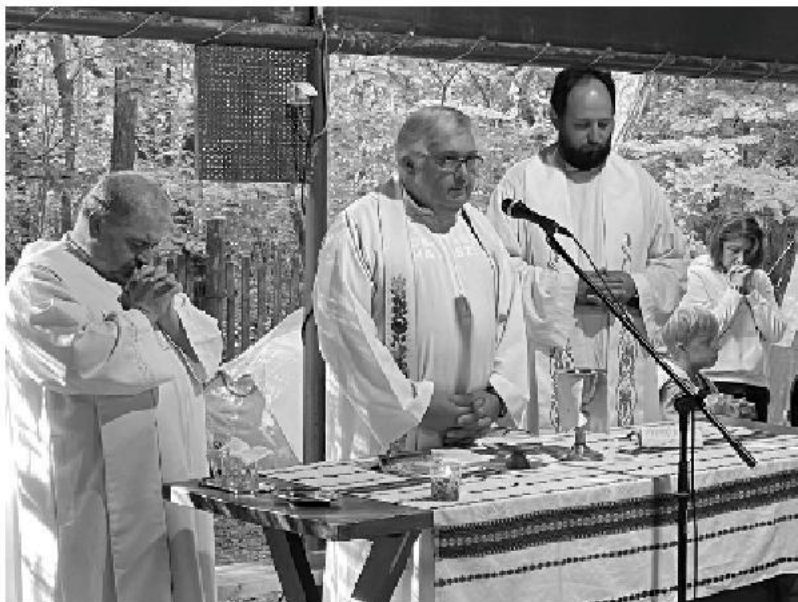
Míg élek, remélek!

Augusztus 3. és 10. között harmincnegyedik alkalommal tartották meg a Móricgát és Bugac között fekvő Hittanyán a Bugaci Ifjúsági Lelkigyakorlatos Tábort, a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmege évről évre megrendezett ifjúsági programját. Az alábbiakban Finta József általános érseki helynök, táborvezető beszámolóját olvashatják. „Minden hiábavalóság... csupa hiábavalóság!” – olvastuk a Prédikátor könyvéből augusztus 3-án, vasárnap, amikor elkezdődött a 34. Bugaci Ifjúsági Lelkigyakorlatos Tábor. Nem túl derűs szavak, még ha nem kevés élettapasztalat áll is mögöttük. Szent Pál apostol azonban arra biztatja Jézus követőit, hogy a „reményben legyetek derűsek!” A sok megpróbáltatást, kiszámíthatatlan katasztrófát, fegyveres konfliktust, betegséget és egyéb bajokat látva valóban jogosnak tűnik a bizonytalanság és a jövőtől való félelem érzése. Ez azonban megbénítja az embert. Hogyan találhatunk reményt a jövőbe tekintve? Ebben szeretünk volna segíteni a tábor résztvevőinek.

Idén több mint kétszázan vettek részt a táborban a Hittanyán. Előadóink voltak Farkas István piarista szerzetes; Székely János szombathelyi megyéspüspök; Benyik György aranymisés

biblikus professzor; Rónaszéki János, a pezscenterzsébeti Szent Erzsébet-templom káplánja, a Caffè Francesco alapítója, valamint Finta József táborvezető és Fodor Réka (Afréka) missziós orvos, aki egy sokkal nehezebb helyzetben lévő földrész keresztényeinek lelkes hitéről és életöröméről tett tanúságot.

A fő előadásokon kívül voltak egyéb tanúságtételek és beszámolók is, például a börtönben megtért Veres István, valamint főegyházmegyénk újmisés papja, Hódi Dávid részéről. Az előadásokat szokás szerint csoportbeszélgetéseken dolgozták fel a fiatalok. Rengeteg közösségi játék, napi szentmisék, szentségimádás, imák és áhítatok tették még színesebbé és lelkesítőbbé a programot. *Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek is mutatott be szentmisét és szólt az ifjúsághoz.*

Bízunk abban, hogy az egyhetes intenzív lelki és közösségi élmény által fellelkesített gyerekek, fiatalok tudnak a remény jelei, követői lenni a hétköznapokban ott, ahol élnek, azok számára, akik körülveszik őket. Forrás és fotó: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye Magyar Kurír

Az idei, 2025-ös, plébániai, nyári, hittanos táborok

Az idén is, mint ahogyan már megszoktuk az elmúlt években, egymás után, három hittanos tábort szerveztünk.

Először, július elején a Szent Imre otthonban, három napos, ott alvós táborunk volt. Ebben a három napban, 20 fő, negyedikes gyerkőccel foglalkoztunk. A Szent évet, A REMÉNY ZARÁNDOKAI témát érintettük. Kerékpárokkal, a Kunság Majorban is ellátogattunk, fürödtünk egy jót, és a kecskeméti Arborétumba is elmentünk, ahol **Csuja Gery atya** szentmisét mutatott be számunkra. A hittanos foglalkozások mellett, kézműveskedtünk és a játék sem maradt el!

Az ez utáni héten, szintén a Szent Imre otthonban, napközis tábort tartottunk a kis harmadikosok számára. Itt már, 26 főre gyarapodtunk... Tartalmas programmal készültünk, mert, hogy a kis csipet-csapat októberben elsőáldozó lesz! **Norbi atya** segítségével, mindent megtettünk, hogy minél jobban felkészítsük őket a tábor által is e Szentség vételére. A Forgó család jóvoltából, kerékpárra pattantunk, és kimentünk a kalandparkba. És ezen a héten is, egy szép napot lovas kocsikkal kirándulhattunk a Kunság Majorba. A sok mozgás,

kézműveskedés, játék, móka-kacagás, elfárasztott bennünket a hét végére... De úgy láttuk, hogy a Csemeték jól érezték magukat a hét folyamán.

Ezen a hétvégén próbáltunk pihenni, regenerálódni, és új erővel, lelkesen belevágtunk a nagy táborunkba, kb. 50 fővel. Csodálatos öt napot tudtunk tölteni az idén Balatonszemesen! A REMÉNY ZARÁNDOKAI voltunk a hét folyamán. Fantasztikus jó csapat voltunk! A gyerekek általában ismétlődnek, viszont most sok új ötödikes is csatlakozott a táborozókhoz! **Norbi atya** végig velünk volt, ami nagy ajándék számunkra! Új barátságok szövődtek, sokat sétáltunk, élvezhettük a Balaton vizét. Nem maradt el a gyöngyfüzés, csapatépítő játékok, dinnye evés, színes est...

Vége lett a táboroknak. Minden befogadó hely, legyen Szent Imre otthon, vagy Szemesen a plébánia, tőlünk már lecsendesedett. Azóta már napok – hetek múltak el... Nemsokára kezdődik egy újabb tanév, újabb kihívásokkal, lehetőségekkel!

Mi, hitoktatók is, időben kezdünk majd újra készülni a következő évben, 2026-ban megszervezett táborokra...

Sok a munka, de gyümölcsöző! A gyerekek élvezik, mi meg őket élvezzük! Mindent megteszünk, ami tőlünk telik, hogy jó közösség legyenek, sok jót kihozni belőlük. És reméljük, hogy jövőre is elnyerjük bizalmatokat, és jönnek velünk a táborokba!

Hitoktatók

A „természetfölötti életösztön” a menny felé mutat

Elmélkedés Mária mennybevételéről

Kovács Zoltán mariológus, egyetemi tanár, az Esztergomi Hittudományi Főiskola tanára írását olvashatják. Idén emlékezünk meg arról, hogy hetvenöt éve, 1950. november 1-jén hirdette ki XII. Piusz pápa Mária mennybevételének dogmáját.

Az *életösztön* fogalmával mindannyian találkoztunk már. Pontos meghatározásába nem bocsátkoznék, vannak, akik nálam ezerszer jobban megmondják, mi fán terem. Tapasztalatunk azonban van vele. Időseken, a halállal szembenező súlyos betegeken sokszor meglepődünk, micsoda erőteljes ragaszkodás tud fakadni belőlük a földi élethez. És ez természetes. Az ember biológiailag is úgy van berendezve, hogy ne a pusztulást, hanem a továbbélést keresse. Mert „az Élet él és élni akar” – ahogy Ady is fogalmaz. Isten sem a pusztulásra, elmúlásra

teremtett. Hanem arra, hogy életünk legyen.

Ezért a legfrusztrálóbb tényező a halál. És nem is a földi élet végének természetessége miatt. Hanem azért, mert a bűn következtében feloldhatatlan törést érzünk. Isten nélkül így is maradna. Fölötte azonban a halál sem úr. A mai szentlecke jó híre: „utolsó ellenségként a halál semmisül meg”. De nem így lenne, ha ezt nem maga a feltámadt Krisztus garantálná. Ezért van utunk tovább, és *van ki bátorítson: az Istenszülő. Ő sem isteni személy, de a kegyelem teljessé teszi életét. Fiának húsvétja az ő életében is megmutatkozik.*

A testben-lélekben megdicsőült, földi léte után mennybe felvett Istenszülőt Anyaszentegyházunk „a biztos remény és vigasztalás jele”-ként (*Lumen gentium* 68) méltán tekinti úgy, mint aki a szentek közösségében is kimagasló helyet foglal el. Így tisztelete is kiemelkedik a többi szentnek kijáró tisztelet közül (hüperdouleia). A mai teológia azonban jellemzően nem Mária „személyre szabott privilégiumairól” beszél. Sokkal inkább az üdvösség művében betöltött szerepét és az isteni Lélek benne végzett tevékenységét hangsúlyozza. *Megdicsőülésnek az ő életében egyedi módon megmutatkozó ajándéka nem szakítható el Fiának, Krisztusnak húsvéti győzelmétől, mely az Anya személyében konkretizálódik. Mária „teljesen hazaérkezett” mivolta az embert testi-lelki valóságában üdvösségre hívó Isten tervét mutatja. Az emberlét végső célja ugyanis nem a testtől való definitív elválasztottságban, szellemi dimenzióban megélt üdvösség, hanem a test föltámadásával elért, beteljesedett emberlét, örök élet a Szentháromságban. De nem egymás nélkül! Mária sem „elszigetelten” élvezi a mennyei boldogságot, hanem a megdicsőült Egyház legkiválóbb tagjaként, mely szoros egységet alkot mind a zarándok, mind a tisztuló Egyházzal, és mindenekelőtt annak Fejével, Krisztussal, megmutatva így üdvösségre való meghívásunk közösségi jellegét is.*

A Názáreti Szűz – mint minden más teremtmény is – az Isten által létbe hívott világ „szereplője”, így létének beteljesülése a mindenség újjáalkotásának isteni szándékától sem idegen. Amikor a teljes univerzum újjáteremtéséről gondolkodunk, nem hagyhatjuk figyelmen kívül Krisztust, aki a világmindenség Királya, hiszen az Atya „mindent általa és érte teremtett” (Kol 1,16), és aki majd az idők végezetén az Atyának teljesen át is ad mindent (vö. 1Kor 15,28). Isten Anyja – Ferenc pápát idézve (*Laudato si'*, 6. fej./VIII.) – mint „az egész teremtés Királynéja” részesedik Krisztus királyi mivoltából, és így működik közre a beteljesülésre váró teremtett világ (vö. Róm 8,19) Isten szándéka szerinti „célba érésében”, közbenjárva főként az emberek üdvösségéért.

A Jelenések könyvéből is ismert, az égen „nagy jel”-ként feltűnő Asszony képében (12,1) Máriát látva, egyfelől a számunkra üdvösséget szerző Krisztus egyik legkiválóbb ajándékára találunk (vö. Jn 19,25–27) földi életünk zarándokútjához. Másfelől bátorító távlat nyílik meg földi életünk beteljesedésének bizonyosága felé, melyben a feltámadt Üdvözítő mindenkit részesíteni akar. A mennybe felvett Szűzanya oltalmát Isten népe hitében és imaéletében főként a liturgia és a Lélek által megvilágított hitérzék működése által folyamatosan tapasztalja, és élő kapcsolatként ápolja (ld. Egyház Anyja).

Mária mennybevételének hitigazságban megjelenik az Ószövetség népének mintegy „túlélési ösztöne” is, mely nem a földi létben és nem is a sheolban, hanem az Istennel való, e világon túli közösségben, valamint az általa végbevitt igazságszolgáltatásban reméli beteljesedését. A szövetség ládája sem veszhet el, Illést is magához ragadta az Úr – a választott nép hitérzéke szerint.

Az Újszövetség is él a feltámadás és a „mennyei paradicsomba vitel” képével, mely utóbbinak értelmét a Krisztussal és az Egyház többi tagjával megélt communio adja meg. Mária megdicsőült személyében vigaszt nyújtó „útjelzőt” kap az ember, létének, egyéni és közösségi hivatásának beteljesedését illetően.

Mindezek alapján állíthatjuk, hogy a Szűzanya megdicsőülése valódi reményforrás a beteljesülés felé vezető úton.

Ki lehetne inkább a remény csillaga, mint Mária – ő, aki igenjével ajtót nyitott Isten számára a mi világunkba; ő, aki a szövetség élő szekrénye lett, akiben Isten testet öltött, egy lett közülünk, és közöttünk »sátorozott« (vö. Jn 1,14)? – teszi fel a kérdést XVI. Benedek pápa a *Spe salvi* kezdetű enciklika „máriás” kitekintésében. A földi életének zarándokútját járó embert számtalan kérdés, sötétség, bizonytalanság gyötri, a halál tudata pedig, mint létének legfájdalmasabb tényezője, mindig árnyékot vet rá, mivel a nemlét kísértésével fenyeget. Ebben pedig nem hoz számára megnyugvást az a száraz megállapítás, hogy „mindez az ösbűn következménye”. Földi életutunkhoz gyengéd támaszt kapunk a mennybe felvett Istenszülő személyében. A törekenységét, kozmoszban megélt „magányát” egyre inkább megszenvedő mai ember számára ez különösen is biztonságot nyújt. A keresztény ember reményének alapja Krisztus húsvéti győzelme, mely az Egyház tagjainak életében is megmutatkozik. Ebben erősítenek a húsvéti szekvencia szavai is: Surrexit Christus, spes mea – Feltámadt reményem, Krisztus. Ő „mindörökre üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak az Isten elé, hiszen örökké

él, hogy közbenjárjon értünk” (Zsid 7,25).

Mária pedig nem csupán távolról kísér bennünket a mennyei boldogságból, hanem úgy marad „a tanítványok körében, mint Anyjuk, mint a remény Anyja” (SpS 50).

Van tehát az emberben – ha szabad így neveznem – egyfajta, a Teremtő által belénk kódolt „természetfölötti életösztön” is, a természetesen túl. És ez talán még a biológiaiainál is mélyebb vágy az örök életre. Régebben Nagyboldogasszony előestéjén egyes vidékeken imádságos virrasztás volt a temetőben, melynek végét a feltámadás, a megdicsőülés öröme hatotta át.

A virrasztó ember tudja: ébren maradásáért küzdenie kell. Ha életünket is „ébren” akarjuk tartani, az nem megy a kegyelem napsugara nélkül. A megdicsőült Szűzanya a legjobb emberi segítség és ösztönzés ehhez.

Idén november 1-jén lesz 75 éve, hogy XII. Piusz pápa *Munificentissimus Deus* kezdetű bullájával dogmaként definiálta Mária megdicsőülését, aki „miután befejezte földi életét, testestül-lelkestül a mennyei dicsőségbe vétetett”. Akkor a II. világháború vérzivataros éveit, fájdalmas veszteségei után jelentett igazi reményforrást annak hangsúlyozása, hogy „van tovább”, *felemelve tekintetünket, vigaszt nyerünk: Isten mindenkit a megdicsőülésre hív.*

A mai nehézségek, konfliktusok, reménytelennek tűnő helyzetek közepette, mondhatjuk: „a mennyország üzenete” ugyanez számunkra. Természetfölötti életösztönünk számára annak tudata már évszázadok óta bátorító, hogy ha Mária, egyszerű emberi mivoltában a mennyei dicsőség részese, akkor ez a mi életünkben is valóság lesz. Nyilvánvalóan nem csak 75 éve hisszük ezt, hiszen tudjuk: az ősegyház üldözött tagjai is az Istenszülő oltalma alá futottak, és Szent István királyunk országfelajánló gesztusa is értelmetlen volna, ha nem hitte volna bizonyossággal, hogy a mennyben élő Szűzanyánál jó kezekben lesz az, amit neki ajánl. *Örökké élni akarásunk tehát nem illúzió. Krisztus teljesíti be azt a mi életünkben is.*

Kerüljünk még közelebb megdicsőült Égi Édesanyánkhöz, és általa az őt megdicsőítő, feltámadt Krisztushoz! Engedjük, hogy ma a mennyország „ránk találjon”, így a szentek megdicsőült közösségének dicsősége fog közelebb lépni hozzánk! Ne feledjük: *Isten a mi életünkben is „nagy dolgokat” művel, és meg tudja cselekedni majdan a legnagyobbat is: félelmeinket, sötétségeinket elvéve, majdan testi-lelki valónkban dicsőít meg minket, számunkra is „helyet készítve” el nem múló országában! Magyar Kurír*

Szent Jusztin vértanú – élete, művei és pápai recepciója

„Szent Jusztin vértanú († ~165) a 2. század egyik legfontosabb apologétája, akinek élete és írásai hidat képeznek az apostoli kor és a késő ókor között. Flavia Neapolisban – a mai Nabluszban – született pogány görög családban. Filozófusi vándorévei során a sztoikus, peripatetikus, püthagoreus, végül a platonikus iskola tanulmányozását követően jutott el arra a meggyőződésre, hogy „nincs nagyobb igazság Krisztusnál” (XVI. Benedek, 2007). E felismeréssel együtt keresztséget vett, és Rómában, illetve Efezuszban nyilvánosan tanította a kereszténységet, mint „az egyetlen és igaz filozófiát”. Filozófusként megmaradt a klasszikus köpenyben, mert hitt abban, hogy a logosz-magok (logoi spermaticoi) minden népnél jelen vannak, és Krisztusban nyerik el teljességüket.

Missziós tevékenységét, párbeszédképességét és szenvedélyes igazságkeresését a pápák is visszatérően példaképként állítják a modern hívők elé. Szent II. János Pál a **Fides et Ratio** enciklikában úgy hivatkozik rá, mint arra, aki „a hit és az értelem párbeszédének első nagy teoretikusa” (II. János Pál, 1998, 38. bekezdés). XVI. Benedek pápa 2007-es katekézisében kiemelte, hogy Jusztin mártíriuma – amit egy cinikus filozófus, Crescens feljelentése váltott ki – „örök mértéket ad a keresztény intellektuális tanúságtételnek” (XVI. Benedek, 2007). Ferenc pápa egy 2019-es audiencián Jusztin korai eucharisztikus leírását idézve hangsúlyozta: „Az Eucharisztia nem eszme, hanem Élő Jelenlét, ahogy Jusztin vallotta Rómában” (Francis, 2019). Ezek a pápai reflexiók egyértelművé teszik, hogy Jusztin ma is referenciapont a hit és kultúra dialógusában. Szent Jusztin fennmaradt művei közül a legjelentősebbek az **Első Apológia**, a **Második Apológia** és a **Dialógus a zsidó Trifónnal**. Az **Első Apológiában** Antoninus Pius császárt szólítja meg, tévedésnek nevezve a keresztények üldözését, s részletesen bemutatja a 2. századi keresztény liturgiát. Különösen értékes az eucharisztia-leírás (Just. Apol. I, 65-67), amelyet a pápai dokumentumok gyakran idéznek a szentmise történeti folytonosságának bizonyítására. A **Második Apológia** a szenátushoz fordul, és morális érvekkel védi a keresztényeket a pogány rágalomokkal szemben. A **Dialógus** a zsidó Trifónnal folytatott biblikus-teológiai vitairódalom klasszikus példája, amely Krisztust az Ószövetség próféciáinak beteljesítőjeként mutatja be.

Jusztin vértanúhalálát Marcus Aurelius uralkodása alatt, feltehetően 165-ben szenvedte el. Miután megtagadta, hogy a császár istenéhez áldozzon, fejjesztésre ítélték. Mártíriuma nem csupán történeti epizód: XVI. Benedek szerint „Jusztin a vértanúságban is megmutatta, hogy az igazság a szeretetben teljeseedik ki” (XVI. Benedek, 2007), míg Ferenc pápa hozzáteszi: „Az Egyház ma is filozófusokra és vértanúkra vágyik, akik egyszerre képesek gondolkodni és tanúságot tenni” (Ferenc pápa, 2019). Teológiai jelentősége a **logosz-mag** elméletből érthető meg igazán: Jusztin szerint minden igazság Krisztus logoszából ered, így a pogány filozófiákban fellelhető rész-igazságok is. Ez az állítás kulcs a II. Vatikáni Zsinat **Gaudium et Spes** konstitúciójának olyan téziseihez, amelyek a világi kultúrával való párbeszédet sürgetik. II. János Pál ezt úgy összegezte, hogy „a hit nem fél az igazságtól, bárhol talál is rá.” (II. János Pál, 1998).

Összegzésül elmondható, hogy Szent Jusztin vértanú a modern kor számára is releváns példát nyújt: egyszerre hirdeti a hit értelmi megközelíthetőségét, a kultúrák közötti párbeszéd szükségességét és a tanúságtétel radikalitását. A pápai tanítások újra meg újra

rámutatnak, hogy az apologéta filozófus-mártír nem csupán múltbeli emlék, hanem aktív inspiráció forrása az Egyház evangelizációs és ökumenikus küldetésében.”
<https://archiv.katolikus.hu/szentek/0601.html>

Tanulságos írás

Tanulságos ez az írás! Olvasható Stefszki Ferenc atya bejegyzésében a Facebookon. Minden magát magyar identitásúnak, azaz patrióta magyarnak vallónak is megszívlelendő! A jó kereszténynek és a jó magyarnak ugyanis a lelkiismerete az, amely napról-napra figyelmezteti, hogy “mindent megteszek-e, hogy kovász legyek-e az Egyházban és a Nemzetben...?” Mert a Krisztus-hit és a magyarságtudat a két legfőbb nemzetalkotó tényező! Nem szabad elkeseredni azokon, akik - akár tudatosan, akár összezavartan - (még) kívül állnak, mert az csapda! Minden szeretetlenség és ebből fakadó elhamarkodott ítélet: csapda! Úgyis Istené a végítélet!

Nekünk keresztény magyaroknak, ill. magyar keresztényeknek nagyon össze kell tartanunk és össze kell dolgoznunk: a hitünk, reményünk éltesen, és rendíthetetlenül, szeretettel szolgáljunk! Amikor Édesapám Felvidéken dolgozott (az 1980-as évek elején, úgy emlékszem), egy felvidéki testvérünk megjegyezte neki: “Tudja, Stefszki úr, magukra (anyaországi magyarokra) úgy ragadt rá a magyarságuk, mint számárra a fül; nekünk azonban minden nap - itt - meg kell küzdenünk érte!” Nos, én is azt gondolom, sok anyaországi felebarátunk nem tudja értékelni azt a sok jót, ami itt ADOTT. Hányan vannak, akik megértik és tovább-hagyományozzák szentjeink, vértanúink, hőseink, nagy (kultúr)magyarjaink, de mondhatnám a mi felmenőink életét, életáldozataikat? Megbecsüljük-e azokat? Továbbadjuk-e gyermekeinknek, unokáinknak? Ne másokat bíráljunk, mi tegyük meg a magunkét! A tiszta gondolkodás, a hit, remény, áldozatkészség ott volt és ott van és remélem ott lesz minden nemzet-szerető igaz magyarban, mert az eszmény időn felülálló! Ahogy ott van Szent István Intelmeiben, Szt. Imre, -László, -Erzsébet, -Margit és az összes magyar szent, boldog, továbbá egyszerű, ismeretlen becsületes magyar ember lelkében is, akik életáldozataikkal ezt a nemzetet gazdagították. Ők: nem az elmúlt világ részei! Ők és az ő életáldozataik - a kegyelem természetfeletti szintjén - ITT VANNAK velünk!

Ne engedjük magunkat megosztani semmiféle magyarelles és keresztényellenes zavaros szíréhangoktól és konkolymagoktól. Ez a nagy kísértés!!! Ha ezen győzedelmeskedünk, akkor tudjuk Danténak - híres “Isteni színjáték” c. művében Magyarországról írt híres sorait helyesen és jól érteni: “Oh, boldog Magyarország! Csak ne hagyja magát többé félrevezetni!” Ámen.

Patrióta Európa Mozgalom

Ezt mindenkinek el kellene olvasnia. Kérünk mindenkit, hogy terjesszék, osszátok! Egy Erdélyben élő magyar férfi levele fut körbe-körbe a Facebookon, amit most közreadunk vélemény és változtatás nélkül. Várjuk a véleményeket!

Kedves Anyaországi Magyarok!

Mi Erdélyi magyarok szomorú szívvel szembesülünk nap, mint nap azzal, hogy sokan közületek minket, erőszakkal elszakított magyar embereket gyaláztok, szidalmaztok, úgy hogy fogalmatok sincs arról, hogy a történelem során mennyi mindent letettünk az asztalra és arról sem, hogy a megmaradásunkért, magyarságunkért, mennyit harcolunk a mai napig! Minden egyes alkalommal megforgatjátok a tört a szívünkben, mikor azt mondjátok nekünk Erdélyi, Kárpátaljai, Vajdasági, Újvidéki, Felvidéki magyaroknak, hogy román, ukrán, szerb, szlovák, mert mi tiszta szívből magyarnak valljuk magunkat!!!!

Vádaskodtok, ítéltetek felettünk és folyamatosan támadtok minket. Mi a hazánkat nem áruljuk el, mindig is tartottuk a hátunkat és foggal körömmel védtük a

magyarságot és a magyarságunkat, ami sokszor embert próbáló volt.

Kedves Magyarország mostani határain belül élő, minket ellenségként kezelő emberek!

Mit szólnátok, ha most mi vissza kérnénk tőletek azokat a nemes embereket, akik nálunk születtek, és akikkel a nagyvilág előtt büszkélkedtek, dicsekedtek, és akikről tereket, utcákat, színházat, akadémiát, iskolát, egyetemet neveztetek el? Mi lenne, ha azt mondanánk nektek, ha mi nem kellünk, akkor ne kelljenek azok a híres magyarok sem, akik mindent megtettek minden magyar emberért, de Erdélyben, Kárpátalján, Vajdaságban, Újvidéken, vagy Felvidéken születtek?

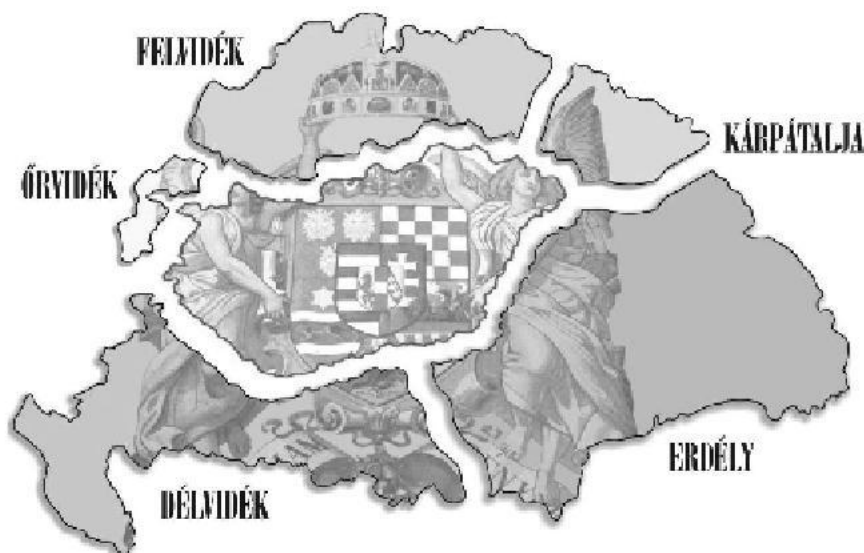
Mikor ti minket, románizáltok, szlovákoztok, ukránoztok és szerbeztok, akkor velük is ezt teszitek és akkor mondhatni, amikor őket emlegetitek, akkor Más Tollával Ékeskedtek!

Tudjátok, ha nem lennének mi, akkor nem énekelnék Kölcsey Himnuszát, hisz ő is Erdélyi.

Este nem olvashatnátok Benedek Elek apó gyönyörű meséit. Mátyás király igazságához sem lenne sok közötök, hisz ő is Kolozsvár ajándéka minden magyar számára. A jó öreg Toldi Miklós, ha napjainkban élne, akkor lehet, hogy nehéz kövel dobálna meg benneteket, ha lerománoznátok. Arany János, Ady Endre, Áprily Lajos, ha ma élnének, akkor fájdalmas verseket írnának arról, hogy még a sajátjaik között is számkivetettek lettek.

Tamási Ábelje még a székely humor ellenére is szív hasogatóbb lenne, mert nem csak a román hatalom ellen lázadna, hanem szomorúan kellene tudomásul vegye, hogy saját kutyája is megugatja. Wass Albert a mai helyzetet pedig sokkal nehezebben viselné, mint a száműzetést.

Egy szó, mint száz itt a sok kincs, amit mi Erdélyi, Kárpátaljai, Vajdasági, Újvidéki, Felvidéki magyarok adtunk minden magyarnak, gazdagítva vele a magyarságot és a Hazát.

Erdély adta:

Kölcsey Ferenc, költő - a Himnusz szerzője, Tamási Áron író, Benedek Elek apót, író, népmese gyűjtő, Mikes Kelemen író, Wass Albert író, Nyíró József író, Sütő András író, Orbán Balázs Székelyföld író, Kemény János író, Jósika Miklós, Arany János költő, Ady Endre költő, Áprily Lajos költő, Dsida Jenő költő, Kányádi Sándor költő, Szilágy Domokos költő, Páskándi Géza költő, Reményik Sándor költő, Apáczai Csere János pedagógiai író, Kallós Zoltán néprajzkutató, Tinódi Lantos Sebestyén zeneszerző, lantos, Bartók Béla zeneszerző, gyűjtő, Székely Bertalan festő, Paál László festő, Jakó Zsigmond

tudós, Benkő Samu művelődéstörténész, Márton Áron mártír püspök, Teleki Sámuel felfedező Körösi Csoma Sándor ős hazakutató, Brassai Sámuel polihisztor, Károli Gáspár biblia fordító, lelkész, Bolyai János matematikus, Bolyai Farkas matematikus, Hunyadi János törökverő, Hunyadi Mátyás Király, Báthori István fejedelem, Bethlen Gábor fejedelem, Bocskai István fejedelem, Rákóczi György fejedelem, Apafi Mihály fejedelem, Thököly Imre fejedelem, Rákóczi Ferenc fejedelem, Székely Mózes fejedelem, Toldi Miklóst vitéz nemes, Dózsa György hadvezér, Wesselényi Miklós politikus, Mikó Imre politikus, Kiss Ernő honvéd altábornagy, Nagysándor József honvéd vezérőrnagy, Jávor Pál színész, Vaszi Levente énekes Keresztes Ildikó énekesnő, Molnár Levente operaénekes, Tökés László forradalmár, Eröss Zsolt hegymászó, Miklós Edit szíró.

Kárpátalja:

Munkácsy Mihály festő, Beca József labdarugó, olimpikon, Edvin Márton művész, Bódi László Cípő, Republic énekes, Pákh Imre műgyűjtő.

Felvidék:

Ballasi Bálint költő, Kassák Lajos költő, Reviczky Gyula költő, Sajó Sándor költő, Tompa Mihály költő, Jókai Mór író, Madách Imre író, Márai Sándor író, Mikszáth Kálmán író, Dobó István egri várvédő, erdélyi vajda, Bercsényi Miklós szabadságharcos, II Rákóczi Ferenc erdélyi fejedelem, Vak Bottyán kuruc generális, Andrássy Gyula politikus, Batthyány Lajos mártír miniszterelnök, Lahner György honvéd vezérőrnagy, Klapka György hadügyminiszter, Pázmány Péter esztergomi érsek, Boldog Salkaházi Sára szerzetesnő, Wick Béla katolikus pap, történész, Eszterházy Károly egri püspök, Csontváry Kosztka Tivadar festő, Szinyei Merse Pál festő, Kodály Zoltán zeneszerző, Kempelen Farkas tudós, feltaláló, Feketeházy János Szabadság híd tervezője, Dohnányi Ernő zeneszerző, Blaha Lujza operaénekesnő, Kaszás Attila színész, Ghymes együttes.

Újvidék, Vajdaság:

Tamkó Síratoró Károly költő, Vidor Gyula író, Balázs Attila író, Molnár Erik történész, Lázár Vilmos honvéd ezredes, Schweidel József honvéd vezérőrnagy, Beda Tibor festő, Berczik Zoltán Európa bajnok, asztalteniszező, Szeles Mónika teniszező, Varga Izabella színésznő, Szőke Zoltán színész, Rúzsa Magdolna énekesnő.

Őrvidék:

Liszt Ferenc zeneszerző

Muravidék:

Zrínyi Miklós költő, hadvezér, Damjanich János honvéd vezérőrnagy.

Szeretném, ha megértenék, hogy mi nem akarunk semmit elvenni tőletek, sőt, a történelem során csak gazdagítottuk szép anyaországunkat.

Mi nem most váltunk magyar állampolgárrá, mi azok voltunk, csak elvették tőlünk és nem is kérdezték bennünket, hogy akarjuk-e ezt.

Számunkra igazi öröm és boldogság az, hogy vannak még az őshazában, akik ránk is gondolnak, megértik, hogy a visszahonosítás a mi lelkünknek igazi gyógyír.

Megkérek kedves magyar honfitársaim, hogy egyszer és mindenkorra értsétek meg, hogy mi nem akarunk mi tőletek elvenni semmit, és ha lehetőségünk van, akkor továbbra is inkább hozzátennénk, mint elvennénk.

A nagyon féltett pénzetekre sincs szükségünk, mi eddig is dolgoztunk, ha kellett éjszaka is, és megálltunk a lábunkon.

Szomorú az is, hogy tőlünk sajnáljátok a visszaadott állampolgárságot és minden segítséget, de szívesen engednétek be az országba ezer idegeneket, sőt még támogatnátok is őket! Nagyon lehangoló, hogy folyamatosan panaszkodtok, hogy milyen nehéz életetek van szép hazánkban. Én azt gondolom, hogy egyszer legalább érdemes lenne megállni és megnézni, hogy más országban hogy élnek. Elárulom nektek, hogy nagyon sok országban nem igazán vannak autópályák, elfogadható kórházak, tanintézmények, vagy élhető körülmények és mégis tudnak örülni, szeretni az emberek és jókedvvel dolgozni.

Ne csak nézzetek, hanem lássatok is és ne ítélgétek, hogy ne ítéltessetek. Éreztétek meg, hogy ha valamit akartok, azért tenni kell, dolgozni, békésen párbeszédet folytatni és főképpen szeretettel lenni egymás iránt. A harag, gyűlölet megöli a lelket és senki nem jut előbb. Azzal az energiával, amit haragra és gyűlöletre pazaroltok csodás dolgokat lehetne, ami hasznára lenne az egész országnak, magyarságnak.

Nem értem, hogy miért mérgezték meg a lelketeket és az életeteket? Addigi, amíg mindenki csak a saját maga hasznát lesi, csak az érdekli, hogy neki legyen jobb, addig nem lesz szebb és békésebb világ. A gyerekeink jövője a mi kezünkben van, és ők csak akkor lesznek boldogok, ha béke van. Hátborzongató az is, hogy arról beszéltek, hogy diktatúra van Magyarországon, úgy hogy közben bármit megengedhettek magatoknak.

A diktatúráról mi Erdélyi magyarok tudnánk mesélni nektek, mert mi tudjuk, hogy mi az igazi diktatúra, tudjuk, hogy mit jelent félelemben, rettegésben élni, úgy hogy még a falnak is füle van. Az igazi diktatúrában nem írhatnátok meg a véleményeteket, nem szavazhatnátok szabadon, nem beszélhetnétek, nem szidalmazhatnátok bárkit, nem nyilváníthatnátok szabad véleményt, nem utazhatnátok más országba, nem vásárolhatnátok meg bármit, csak azt, ami van, nem választhatnátok munkahelyet, iskolát, nem tüntetnétek akkor, mikor kedvetek van, és még sorolhatnám, de nem igazán látom az értelmét.

Amit pedig biztos nem tehetnétek meg, most pedig szabadon tesztek, hogy nem szidalmazhatnátok a politikai vezetőket, mert azért halálbüntetés járna bármilyen diktatúrában. Egy szó, mint száz mielőtt valamiről beszélgetni kezd bárki is, annak nézzen utána, tájékozódjon kellőképpen és utána vádaskodjon. A magyar anyanyelvünk igazán kifejező, valódi csoda, ezért kérlek benneteket kedves magyar honfitársak, hogy ne gyűlölködjétek, mert a gyűlölet, hanem szeressétek egymást, mert a szeretet.

Végezetül pedig kívánok mindenki életére áldást, lelkébe békét, szeretetet, örömet és azt, hogy érezzük mindannyian meg, hogy ne valami ellen kell harcolni, hanem egy nemes célért, a szeretetért és békéért. UI: mondanivalóm nem politikai meggyőződésből született, hanem azért, hogy megértés szülessen minden magyar ember lelkében. Tisztelettel és szeretettel egy Erdélyi Magyar! Antal Józsi. „ Forrás: **Stefszki Ferenc atya** facebook bejegyzéséből. (A kép a szövegbe utólag beillesztve: Szerkesztő)

36. Ifjúsági Fesztivál Medjugorjében

2025. augusztus 4-én, hétfőn megnyílt a 36. Medjugorjei Nemzetközi Ifjúsági Imafesztivál, amelyre 71 országból tízezrek zarándokoltak el. **Egyházközségünk**ből **Juhász Balázs, most végzős hittanosunk, Szabóné Mozsárik Györgyi hitoktató tanítványa vett részt a fesztiválon.** A rendezvény nyitó szentmiséjét Francis Assisi Chullikatt érsek, a Szentszék bosznia-hercegovinai apostoli nunciusa mutatta be, akit Zvonimir Pavičić, Medjugorje plébánosa köszöntött elsőként. A szentmise koncelebrált Aldo Cavalli érsek, Medjugorje különleges pápai látogatójának megbízottja, valamint Guido Gallese olasz püspök, Pavičić atya és további 534 pap. A szentmise előtt Cavalli érsek tolmácsolta **Leó pápa üzenetét**, amelyet a fiataloknak küldött az eseményre. A Szentatya a feltámadt Krisztus szavaival

köszöntötte a résztvevőket: „*Béke legyen veletek!*”, és a fesztivál mottójához kapcsolódva –

„*Hadd menjünk az Úr házába!*” (Zsolt 122,1) – a hit útjára hívta őket. „Ez az igevers útról beszél – arról a vágyódásról, amely Isten felé, az Ő hajléka felé indít bennünket, ahol valóban otthon lehetünk, mert az Ő szeretete vár minket” – írta Leó pápa. – „Hogyan találhatunk rá az Úr házához vezető helyes útra? Jézus így válaszol: „*Én vagyok az út*” (Jn 14,6). Ő az, aki kísér, vezet és megerősít bennünket ezen az úton.”

A pápa levelében hangsúlyozta: sem a nyelvi, sem a kulturális különbségek nem lehetnek

akadályai a találkozásnak, mert van egy nyelv, amely minden akadálnál erősebb – a hit nyelve, melyet Isten szeretete táplál. Arra buzdította a fiatalokat, hogy ismerkedjenek meg egymással, osszák meg tapasztalataikat, és támogassák egymást,

mert „*csak így, együtt haladva érhetünk el az Úr házába*”.

Azokhoz is szólt, akik a medjugorjei zarándoklat során különleges hivatásra éreznek indíttatást: „Ha valaki közületek meghívást érez a megszentelt életre vagy a papságra, ne féljeteek válaszolni. Ez a hívás Istentől jön, és szívünkben szólal meg. Hallgassatok rá bizalommal! Az Úr szava nemcsak szabaddá és boldoggá tesz, hanem beteljesíti életünket – emberként és keresztényként egyaránt.” A pápa a fiatalokat a Boldogságos Szűz Mária oltalmába ajánlotta, hogy ő legyen bátorító és vezető társuk az élet útján, és apostoli áldását adta rájuk.

A szentmise homíliájában Chullikatt nuncius szintén a fesztivál mottójához kapcsolódott, és az Isten háza utáni vágyakozásról, valamint a hozzá vezető útról elmélkedett. Rámutatott, hogy Mária volt Isten Igéjének első hajléka, s a keresztség által mi magunk is az Ő élő templomai lettünk. „A szív így templommá, a lélek szentéllé válik. Megnyílik az ég kapuja, az Úr háza. Engedjük, hogy a Szentlélek szent templommá formáljon bennünket – Isten élő jelenlétévé az emberek között.”

Chullikatt érsek emlékeztetett arra is, hogy 2025 a remény jubileumi éve, amelyre még Ferenc pápa hirdette meg a világegyházat. Ebben az évben a fiatalokat arra hívta, hogy legyenek a remény zarándokai, hiszen ők „a remény élő arca”, és „*nem véletlenül vannak itt – Isten hívta meg őket, ahogyan Máriát is*. Végül arra buzdította a fiatalokat, hogy ne tekintsék a hazautat a zarándoklat lezárásának: „*A medjugorjei út nem a végállomás – ez egy megújult út kezdete. Akkor kezdődik igazán, amikor azt mondjátok: ‘Íme, itt vagyok, Uram!’ – amikor többé nem egyedül jártok, hanem Krisztussal.*”

Chullikatt érsek felszólította a fiatalokat, hogy legyenek élő kövek az Egyházban, a remény

otthonai családjaikban, iskoláikban, munkahelyeiken – mindenhol, ahol szeretetjelre várnak az emberek. „Menjetek tehát, mint tanítványok és misszionáriusok, és vigyétek magatokkal azt az örömet, amely azok szívében él, akik otthonra leltek Isten szívében.” A szentmisét csendes szentségimádás követte, amelyben a fiatalok a Szentlélek vezetésére bízták életüket.” Forrás: Zarándok.ma

Templombúcsú 2025.08.20

Ez évben **Dr. Jeney Gábor Jakabszállási plébános atya** tartotta az aug. 20.-ai templombúcsúnk szertartását, amit ezúton is köszönünk. Az Úr áldja meg, segítse és vezérelje áldásos munkáját. Prédikációját az alábbiakban olvashatják.

Kedves Testvérek!

A következő tanulságos mesével szeretném kezdeni a Templombúcsúi szentmisét. Tűzbeborult az erdő, minden állat menekült. A menekülő állatokkal szemben szállt egy kolibri. A többi állat menekülve kérde a kolibrit, - kolibri hová repülsz, arra tűz van. Kolibri mondja- épen azért. Víz hozok a csőrömben a tűzre. Kolibri megalondultál, te vagy a legkisebb madár az összes madár között. Mit tudsz te tenni a tűz ellen? Azt mondja a kolibri. Megteszem azt, ami az én kötelességem. Ha mindannyian megteesszük azt, ami a kötelességünk, akkor jó örökösök leszünk. Hiszen a mai napon a mai ünnepen, ünnepeljük örökségünket a Szent Istváni örökséget. Először is azt a földet, azt a hazát, amely legdrágább a mi számunkra, ahol otthon vagyunk. Ha Szent István nincs, hazánk sincs. Nincs az az örökségünk, valahol, valamelyik kisebbségbe beolvadva élénk. Szent István fontosnak tartotta, hogy népének otthona és hazája is legyen. Ezért itt élhetünk ebben az örökségben, köszönhetjük neki egyházunkat. Nem volt könnyű helyzetben. Ő is gondolhatta, hogy a pogány magyarok felérnek egy erdőtűzzel, és én csak egy kolibri vagyok. Mit tudok én tenni ebben a helyzetben.

Mégis megtette, ami az ő kötelessége. Ezért vannak templomaink minden faluban, minden városban. Ezért van egyházunknak a közössége, jelenti még mindig hazánkat, hirdelve azt, hogy fontos a földi haza, hogy ebben a világban otthon legyünk valahol, de még fontosabb az égi haza.

Az égi hazába belépéshez az egyházban készülünk fel. Az egyház közössége tart meg, erősíthet bennünket, azon az úton, ami a krisztusi út. Amely a kereszthordozás útja a keskeny út, amely nem könnyű út. Elég ha megnézzük Szent István királyunk életét, aki saját rokonai ellen is kellett, hogy hadakozzon. Aztán elveszítette fiát, mint trónörökös jelöltet. Élete egyáltalán nem csak sikerekről, földi sikerekről szólt. Mégis megmaradt a keskeny úton. Nem csak politikai érdekből vette fel a kereszténységet, nem számításból, hanem meggyőződésből.

Képviselte a keresztény hitet élete minden napjaiban. Fontosnak tartotta, hogy saját személyes életét sziklára építse, az együttélés sziklájára, Krisztus urunk tanítására, amely nem csak azért

fontos, hogy meghalljuk az ő szavait, hogy megéljük az evangéliumot és megértsük minden napjainkban. Hogy megálljam a helyemet ott, ahol vagyok. Megteszem azt a kötelességet, amelyet az Úr rám szabott. Mi is ugyan úgy álmodozó nemzet vagyunk. Ha úgy gondoljuk nincs meg a jövőképünk, nagy terveket szabunk magunknak. Csinálunk magunknak nagy terveket és elkezdünk ezekért lelkesedni.

Megváltó terveink vannak, hol ott a világot már Jézus megváltotta. Óriási erővel és energiával megtudják oldani mindenki problémáját miközben a mieink egyre inkább sokasodnak, kötelességeink elhanyagolódnak.

Kedves Testvérek! Fontos, hogy mi ott és azt tegyük meg, ahol az úr vár bennünket, ahová rendel bennünket és ezzel tudjuk építeni a Szent Istváni örökséget. Mert ez az örökség nem csak a múlté, hanem sokkal inkább a jövőé. Élete után ezer évvel még mindig itt vagyunk. Utódaink tovább tudják e vinni ezt az örökséget? Tudnak e majd jól sáfárkodni vele. Most is itt minden a jelenben dől el.

Akkor, ha helyállásommal, pozitív hozzáállásommal, teszem a magamét az örökséghez, ez örökség egyre gazdagabb, egyre vonzóbb lesz és egyre inkább felfigyelnek rá a mi utódaink is. Épen ezért mi nem csak a múltba tekintünk, hanem elgondolkodunk a hogyan továbbon is. Szent Pál apostol ad ehhez egy jó irányt is, ahogy olvastuk a szentleckében. "Vessétek le a régi embert és újuljatok meg lélekben és elmétekben..."

Vannak régi hagyományaink és természetesen lehet ezekhez ragaszkodni, de tudni kell megújulni. A megújulást saját magunkon kezdjük. Az ember a jövőt építi a jövőért él, dolgozik és munkálkodik. Mi vagyunk a remény zarándokai a Szentévből és a remény embere a jövő embere a jövőben reménykedünk. Megérkezvén abba a hazába melyben István király is ott van már. Elégedetten végig néz rajtunk, hogy megálltuk a helyünket, ott ahol voltunk, építettük gazdagítottuk az Ő örökségét, sziklára építve. Nem úgy, mint aki homokra építve, gyors sikereket ért el, ami a mai világban nagyon csábító és kecsegtető, de az első viharból összedől, romhalmazzá válik.

Ebben az evangéliumban egy a biztos, hogy a vihar meg fog érkezni. A szakadó zápor a süvítő vihar, életünk próbatételei. Szent István mikor fiát elveszítette felajánlotta a koronát a Szűz Anyának, azért mert a sziklára épített ember maga is sziklává válik. A mai bizonytalan világban is fontos, hogy legyen egy biztos pont. aki értékeket hordoz, értékeket közvetít. A legfontosabb értéket, amely nem csak krisztus tanítását, hanem megcselekvését is, megélését is jelenti a hétköznapokban. És ha ezen az úton járunk, nem kérdés, hogy nem leszünk reménytelenek, kicsinyhitűek.

Amit teszünk, Isten dicsőségére tesszük, országunk épülésére tesszük, a Szent Istváni örökség gazdagításáért tesszük. Lehet, hogy furcsán néznek ránk, méregetnek bennünket, hogy sziklára építkezünk, hogy homokra mennyivel könnyebb építkezni. De a végén mi fogunk nevetni, mert a házunk, bármilyen próbatétel, vihar éri, meg fog maradni, mert sziklára épült. Az evangélium tanítása, amely kiállta az idők próbáját, és mindenki, aki az evangélium tanításán áll és munkálkodik, kiállja az idők próbáját, mint ahogy Szent István is kiállta, mert ezer év után is ünnepeljük minden esztendőben.

Lelkesítsen bennünket, hogy ellehet kezdeni sziklára építkezni, eddig homokra építettünk, akkor változtassunk ezen, bátran, válasszuk a szüntelen megújulás útját és építsünk mi is egy

keresztény országot, egy keresztény hazát, pontosan olyat, amelyet Szent István is szeretett volna. Ahogyan leírja Sík Sándor egy csodálatos versben a Szent István himnuszában.

Szent István-himnusz

István király ünnepének
Örvendezzünk keresztények.
Isten adta e napot,
Fel a szívvel magyarok:
Szent királyunk, árva néped
Hódolattal jó elébed.
Légy velünk, légy velünk!
Országodról el ne vedd
A te áldott jobbkezed.

Országunknak építője,
Ronthatatlan Szegletköre
Építetted e hazát.
Krisztus küldte koronád.
Szent királyunk, megfogadjuk:
Örökséged el nem hagyjuk.
Eksüzünk, eksüzünk:
Mindörökké az vezet:
Halhatatlan Jobbkezed.

Dicsőséges koronádat
Máriának felajánltad.
Ő vigyáz azóta ránk,
Nagyasszonyunk, Szűzanyánk.
Szent királyunk, esdve kérünk,
Kérd a mennyben most is értünk
Máriát, Máriát.
Útjavesztett népedet
Vigye hozzá szent kezed.

Erényeid fénye – lángja
Szétragyogott hétországra.
A te áldott nyomodon
Szentek földje lett e hon.
Szent királyunk felsír hozzád
Tépett szívű Magyarország:

Légy velünk, légy velünk,
Régi, – jámbor népedet
Támassza fel szent kezed.

Kérjük édes Istenünket,
Kinek súlyos karja büntet,
Ám ha hozzád fordulunk,
Újra védő jó urunk:
Szent királyunk érdeméért,
Rajtunk tartott szent kezéért
Megbocsát, megbocsát
S minden régi jót megáld:
Szentistváni szép hazát.

Lejegyezte: Szerkesztő

A Templombúcsút közösen ünnepeltük

Gyermekoldal

BETŪRŐL BETŪRE

V	A	K
L	Á	T

↪ tejtermék

↪ copfba
köthető

↪ zsír a húson

↪ méregtelenítő
szervünk

↪ festék a
csupron

↪ magas
testhő

Fentről lefelé haladj, és mindig csak egy betűt változtass! A meghatározások segítenek!

Historia Domus

- Egy vértanú, aki a 20. század legsötétebb éveiben minden erejét, képességét Isten szolgálatába állította, reményt adva a rászoruló, a hittől elszakadt, a háború borzalmait átélő embereknek. Ő volt Bódi Mária Magdolna – vagy ahogy mindenki szólította: Magdi –, aki 24 évesen életét adta Krisztusért. Magdi boldoggá avatására 2025. szeptember 06.-ra egyházközségünk külön autóbuzsos zárandoklatot szervez.
- 2026 március 5-8 között egyházközségi zárandoklatot szervezünk Lourdesba. Jelentkezni Mindenszentek ünnepéig lehet. Várható ktg-ek 220eFt. A részletekről későbbiekben adunk tájékoztatót.

Norbi atya

Egyházközségi hírek

Esküvő:

Horváth Ádám- Pesti Kitti, Kisréti Marcell- Bak Laura, Havasi Máté- Juhász Erika,
Bujdosó Gábor- Tordai Kitti, Urbán Norbert- Gazsi. Bianka,
Szabó Ferenc- Lustyák Rebeka, Turcsányi Patrik- Bende Erzsébet,
Kucsera Dániel- Csaba Henrietta,

Kereszteltek:

Podonyi Lilien /Podonyi Csaba- Kriminár Laura/, Hardi Zénó /Hardi József- Jakab Beáta/
Pencz Benett / Pencz László - Hegedüs Alexandra/
Baracska Balázs /Baracska Viktor Sándor- Gáspár Nikolett/
Simon Milán /Simon. Zoltán- Sztojka Judit/
Benkovics Tibor János /Benkovics Tibor - Tóth Bianka/
Kripóczi Luca /Kripóczi Ádám- Bohus Ágnes /,
Rada Csongor /Rada Zoltán- Bosnyák Boglárka/
Cseh Dominik László / Cseh László - Horváth Kitti/

Elhunytak:

Jakab Zoltán, Tuska István, Szilágyi Erzsébet /Boldizsár Istvánné/, Hulicsár Mária / Újvári Lajosné/

Szentségekkel ellátva: Szirtes Lajosné /Gesztesi Anna/, Makkos Ferencné /Pencz Rozália/
Boros Józsefné /Urbán Mária/

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotó:** Ruskó Norbert atya, Biber Gyöngyi, Diglicsné Kerekes Rita, Dr. Makkos Nándor, Mongyi Kornélia, Oreskó Imre és Tünde, Szegedi Borbála **Szerkesztő:** Oreskó Imre, Sztaskó Roland. **Nyomdai kivitelezés:** Andrassy Írószer

Pütkösdi ifjúsági találkozó

„Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt: Menj innét oda! – odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen.” Mt.17,20

„Bármit tesztek, tegyétek szívből, mintha az Úrnak és nem embereknek tennétek.” Kol. 3,23

Közös táborozás (5-8. évfolyam) és lelki feltöltődés 2025. 07. 14 – 18. Balatonszemesen,

